

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

1
ДИНАР

ГОДИНА

XXX

БРОЈ

888

3. I 1969.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

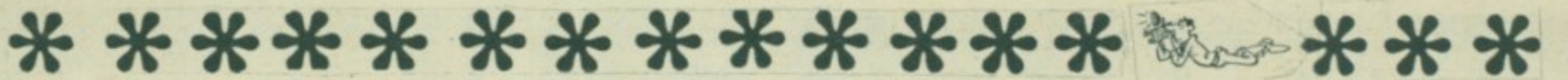
ЗНАЧКЕ
И БОЈЕ

КЛУБОВА
САВЕЗНЕ
ЛИГЕ

Стране
16 — 17.

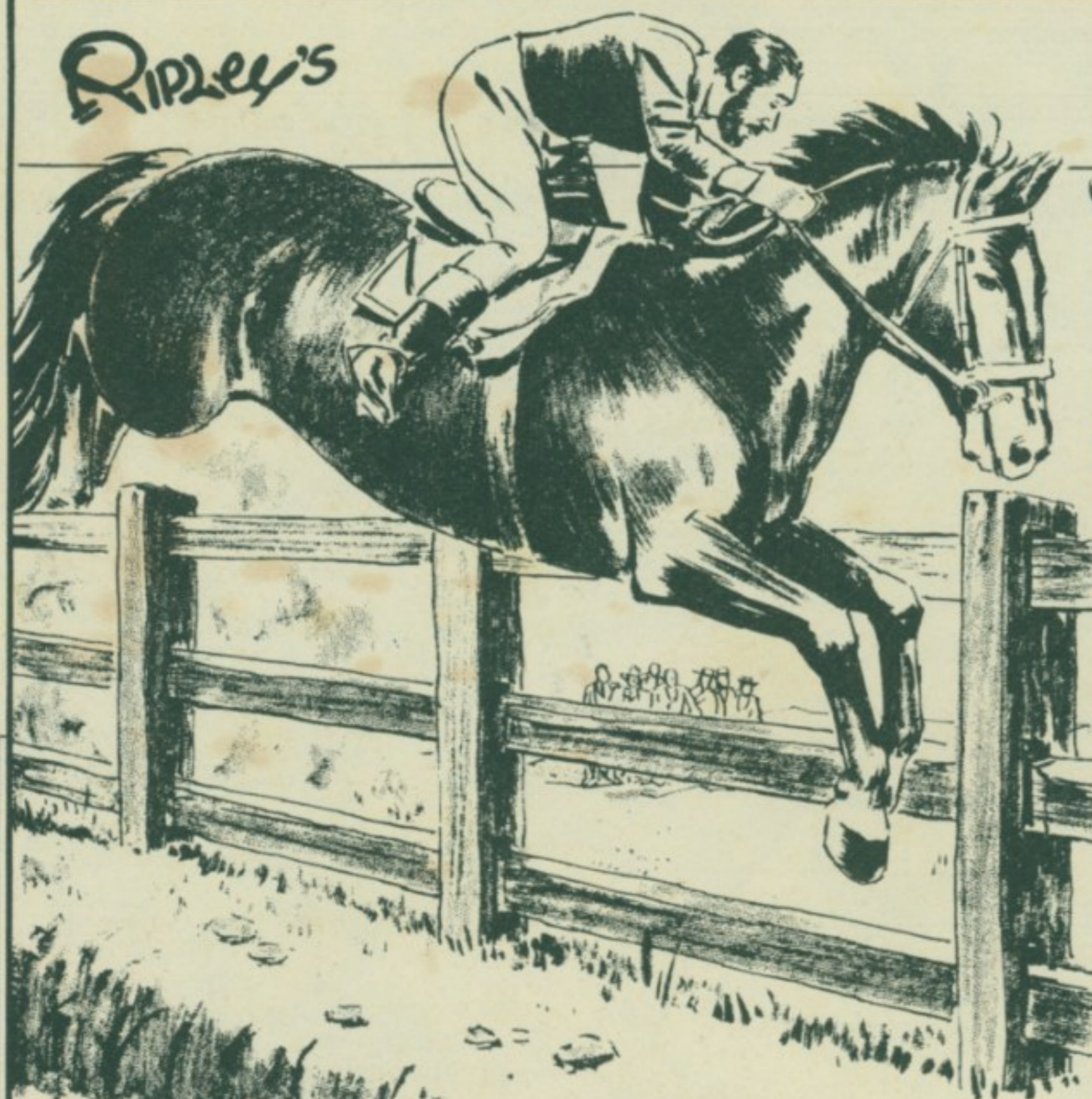
ДОГОДИЛО СЕ...

УХАПШЕНИ АЛИГАТОР. — Наредник Трепмен похитао је да спасе од провалника једну домаћицу из Сент Питерсбурга у Флориди. Уместо провалника у предсобљу је нашао огромног алигатора који је вероватно дошао из обилжњег језера и — ухапсио га.

ИЗ ВАТРЕ У ВОДУ. — У минхенском локалу „Блау-ап“, где се чује само бит музика уз коју се игра до „белог усијања“, недавно је изграђен и мали базен за купање. Када се млади — а они су углавном једина публика — озноје од лудог ритма могу право с подијума за игру да скоче у базен и освеже се. Сопственик локала направио је, судећи по свему, одличан потез јер је прве вечери, после свечаног отварања базена, у води било исто толико тесно колико и на простору за играње. Млади су поједноставили ствар: играју и купају се у костимима.

НАЈСМЕЛИЈИ КОЊИЧКИ СКОК
ДОЧЕКА НА НОГЕ У ПОНОР ДУБОК ПРЕКО 100 МЕТРА. (1860)

АДАМ ЛИНАСЕЈ ГОРАОН ИЗ МАУНТ ГЕМБЛЕРА (АУСТРАЛИЈА) НАТЕРАО ЈЕ СВОГА КОЊА ДА СКОЧИ ПРЕКО ОГРАДЕ ВИСОКЕ МЕТАР И ПО ИЗА КОЈЕ СЕ НАЛАЗИ ТОЛИКО УЗАН ПОЈАС ЗЕМЉЕ ДА ЈЕ ЖИВОТИЊА МОРАЛА ПОРЕБАРКЕ ДА СЕ ЈЕР БИ СЕ ИНАЧЕ СУНОВРАТИЛА. (1860)

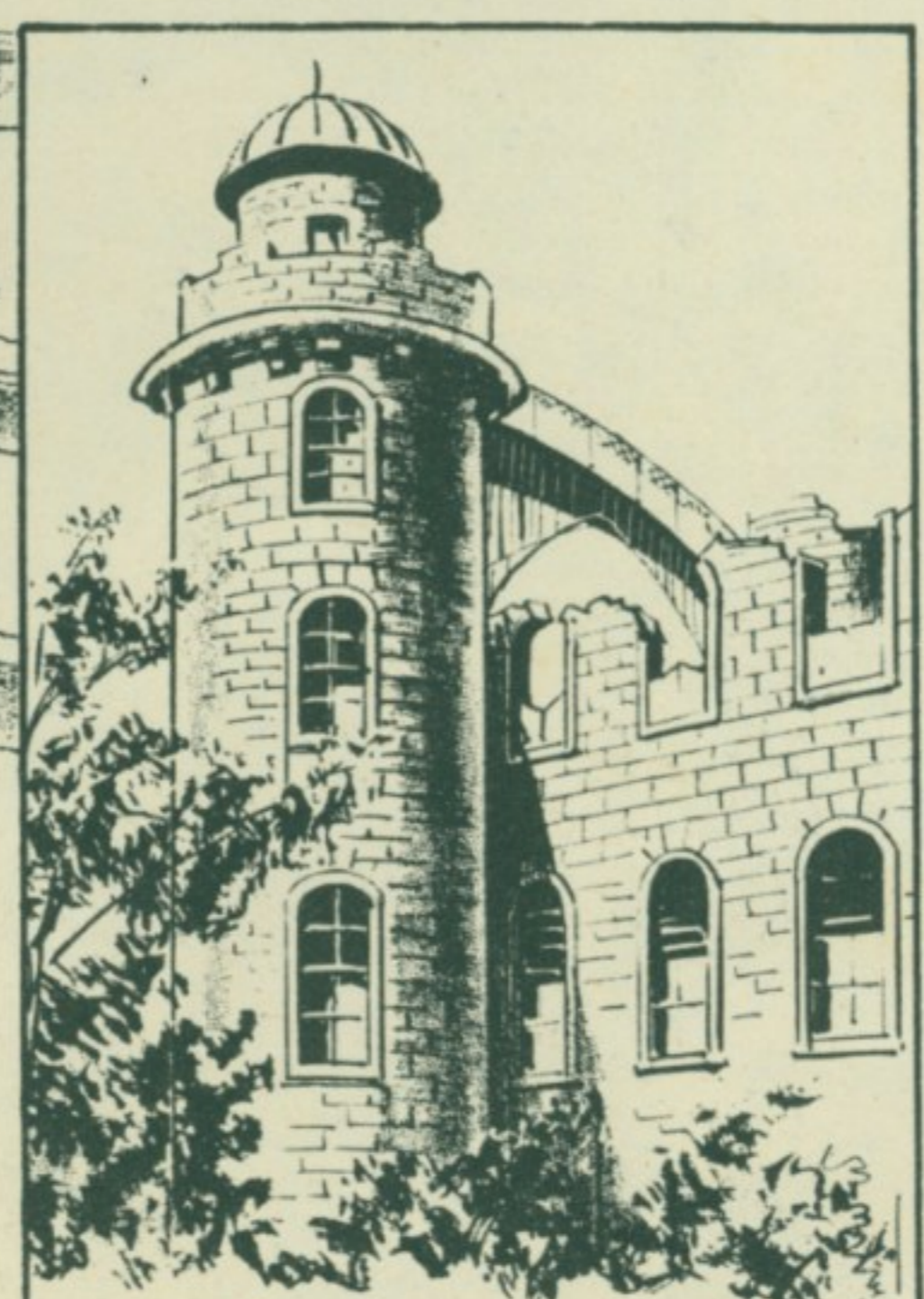

ДАГЊИНА БРАДА
КОЈА РАСТЕ НА ЉУШТУРАМА ЖИВИХ ДАГЊИ У СТВАРИ СУ КОЛОНИЈЕ МИЛИОНА СИКУШНИХ ЖИВОТИЊА СЛИЧНИХ ПОЛИПУ.

Веровалти или не!

„МАЧЪ НА“
ИСКЛЕСАНО НА КАТЕДРАЛИ У БЕРНУ (ШВАЈЦАРСКА) ИЗАЗОВ ЈЕ ОСТАЛИМ АРХИТЕКТАМА И ЗНАЦИ „ПОКУШАЈ ДА КОПИРАШ“.

ЗАМАК У РУШЕВИНАМА
НА ОСТРВУ ПАУНА У БЕРЛИНУ НИКАД НИЈЕ БИО ЗАМАК. САГРАЂЕН ЈЕ КАО РУШЕВИНА. (1797)

РИЧАРД МОЈЕР
ИЗ ХЕРЛИСВИЛА (САД) РАДИО ЈЕ КАО СЛОВОСЛАГАЧ 70 ГОДИНА.

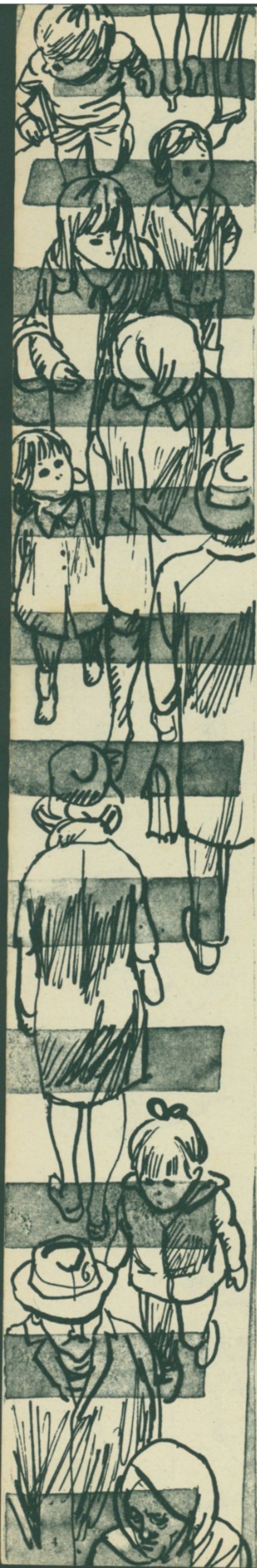
СЕРНАЛОТУС
БИЈУКА-МЕСОЈАД, ИМА ПОКЛОПАЦ ДА КИША НЕ БИ РАЗБЛАЖИЛА ЊЕН ОТРОВ.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

Distributed by King Features Syndicate.

ДЕЦО, ЧУВАЈТЕ СЕ!

**НА УЛИЦИ
ВРЕБА
ОПАСНОСТ!**

ЕВО КАКО ЈЕ
У БЕОГРАДУ
ПРОШЛЕ ГО-
ДИНЕ ОС-
МОРО ДЕЦЕ
ИЗГУБИЛО ЖИВОТ

ПОГИНУЛА ТРОГОДИШЊА ДЕВОЈЧИЦА

**ВОЗАЧ КАМИОНА НИЈЕ
МОГАО ДА СПРЕЧИ НЕСРЕЂУ**

17. априла

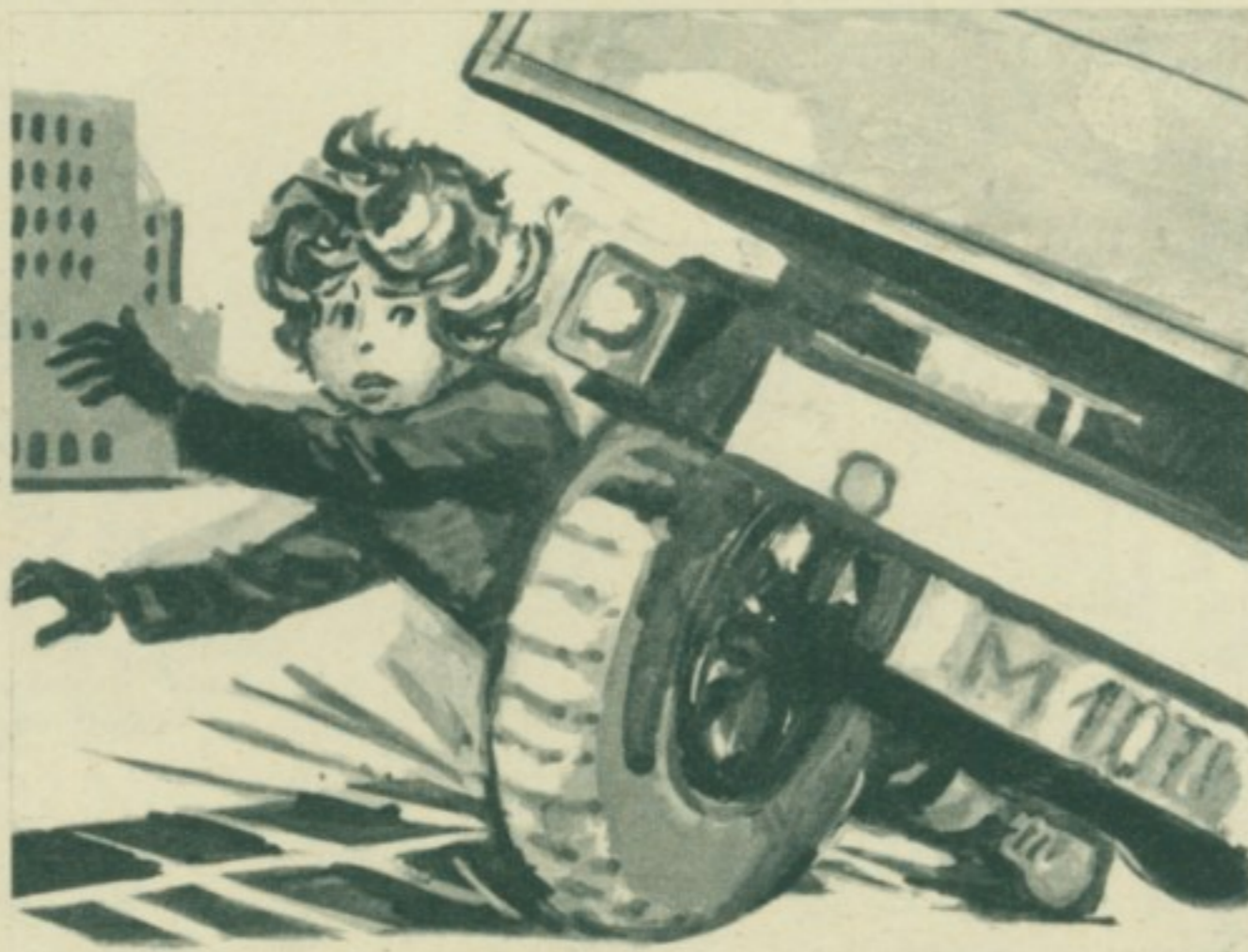
У улици Франше Д'Епера изгубила је живот трогодишња Елизабет А. Покушала је без надзора родитеља да претрчи коловоз ван пешачког прелаза, али кад је стигла до половине улице, уплашила се и нагло кренула назад па се нашла под точковима камиона који је наилазио. Возач није могао да спречи гажење.

(иследник Велимир Бечановић)

СМРТ ШЕСТОГОДИШЊЕ СВЕТЛАНЕ

**ЗАХВАТИЛИ
СУ ЈЕ ЗАДЊИ
ТОЧКОВИ
КАМИОНА**

20. јуна

У 9,30 часова, у Угриновачкој улици у Земуну шестогодишња Светлана Т. кренула је преко коловоза у намери да пређе на другу страну неколико метара испред теретњака мариборске регистрације. Возач је некако успео да скрене предње точкове, али су је захватили задњи, па је на месту остала мртва.

(иследник
Будимир Перишић)

УЧЕНИЦА ПРЕГАЖЕНА

РОДИТЕЉИ, ПРОЧИТАЈТЕ ОВО!

ВОЗАЧ ПРЕГАЗИО ДЕТЕ — НА ЗЕБРИ

НАСТРАДАЛА СЕДМОГОДИШЊА ЈАДРАНКА Б.

14. септембра

У 18,30 у Лењиновом булевару у Новом Београду на пешачком прелазу настрадала је седмогодишња Јадранка Б. У тренутку када је с баком и једном другарицом прелазила улицу, наишао је захуктали „фиќа“ чији возач није успорио ни на „зебри“, па је ударио девојчицу и нанео јој смртносне повреде.

(иследник Јеврем Јоцић)

ИЗМЕЂУ ТРАМВАЈА И ПРИКОЛИЦЕ

14. септембра

Булевар револуције: Враћајући се из школе 12-годишњи Ђура Н. покушао је да се попне између трамваја и при-

колице док су били у покрету. При томе се оклизнуо и пао право под точкове тако да је одмах издахнуо.

(иследник Божидар Петрић)

ПОГИНУЛО ЧЕТВОРОГОДИШЊЕ ДЕТЕ

5. новембра

У 10,30 у Железнику: мали Слађан П. (четири године) окачио се о задњи део заустављеног

камиона, а кад је возило кренуло уназад, он се уплашио и пао тако да су точкови прешли преко њега. Дете је остало на месту мртво.

(иследник Илија Вукајловић)

Возачи, прочитајте и ви ово!

Неопрезно је истрчала на пут

У 10 часова у селу Реснику 11-годишња ученица Милијана Л. неопрезно је истрчала испред чела заустављеног аутобуса на сеоски пут у тренутку када је један камион обилазио заустављено возило. Том приликом девојчица је задобила тешке повреде по главни од којих је два часа касније умрла на Неурохируршкој клиници.

(иследник Јеврем Јоцић)

ПОГИНУО ЈЕР СЕ КАЧИО НА ТРАМВАЈ ПЕТНАЕСТОГОДИШЊИ МИЛЕ И. УДАРИО У ГВОЗДЕНИ СТУБ

18. августа

У 17,20 у Париској улици погинуо је 15-годишњи Миле И. Он се возио окачен о спољни део трамваја „двојке“, па је закачио за гвоздени стуб уз трамвајску пругу и пао задобивши тешке повреде од којих је издахнуо пола часа касније у Трауматолошкој болници.

(иследник Божидар Петрић)

ТЕШКА САОБРАЋАЈНА НЕСРЕЋА

Погинула петогодишња Мирјана

10. августа

У 18,40 часова на путу Бежанија — Сурчин неопрезно је иза запрете истрчала 5-годишња Мирјана Д. и доспела под точкове путничких кола. Од задобијених повреда умрла је на путу за болницу.

(иследник Божидар Петрић)

ВАШАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

ОВЧАРСКИ ПАС ЗА ВОЛАНОМ. — Један полицајац из Ешвила, у Сједињеним Америчким Државама, скаменио се од запрепаћености када је крај њега пролетео аутомобил с европском регистрацијом за чијим је воланом седео — велики пас овчарске расе. Аутомобил је кренуо с једног паркиралишта, у пуној брзини прешао преко улице и ударио у једна кола. Пас је, изгледа, шапом померио ручну кочницу.

МАЈМУНСКО ПОСВОЈЧЕ. — Неки двадесет двогодишњи младић из Мозамбика провео је међу навиганима пуних 18 година. Њега су као малог мајмуна узрабили и он је међу њима одрастао. Недавно су га људи из његовог родног села изненадили на спавању, савладали тек после дуге борбе и вратили родитељима. Младић се још није навикао на кувану храну и тек почиње да учи да говори.

ТЕЖАК ИЗБОР. — Маргарет Грејси из Хармонворта, у Енглеској, најзад је приволела мужа да се растане од једног бивола тешког 200 килограма. Биво се годинама баш карио у врту и тек кад је Маргарет поставила услов: „Или он из куће или ја“ домаћин је попустио и продао га. Маргарет Грејси није спокојна. „Ко зна шта ће сад доући. Одавно жели да има слона“, каже она забрињено.

КАПЕТАН Кејт

КЕЈТ НИЈЕ НИ СЛУТИЛА ДА ЈЕ
ЗА ЊОМ ПОШЛА ЉУБОМОРНА
АНЖЕЛИКА ...

АКО НИСИ ИЗИШЛА
ДА СЕ КРИШОМ НАЂЕШ СА
ЛА ДРОНОМ ... ШТА ОНДА
ТРАЖИШ ОВДЕ !?

МОТРИКУ НА
ТЕБЕ СВЕ ДОК
НЕ ОТКРИЈЕМ!

ТО МОРАМ
ДА СПРЕЦИМ!
МОРАМ СТИЋИ ДО
НАТАНА ЈОШ
НОКАС!

ПОГРЕШИЛА САМ ШТО САМ
ПОКУШАЛА ДА ОТКЛОНИМ ЊЕНУ
ЉУБОМОРУ! ПРЕ ЈУ ЈЕ СЕ
ОСЛОБОДИТИ АКО ИГРАМ
БАШ НА ТУ КАРТУ!

КАПЕТАН КЕЈТ
ЈЕ ПРОШЛА ОВУДА!
ДА ЛИ СЕ ВРАТИЛА
НА СВОЈ
БРОД?

ОНА ГУСАРКА?
НЕ... ВРАТИЛА СЕ У
ПУКОВНИКОВУ
ПАЛАТУ!

ПРЕПРЕДЕНА ЛА-
ЖЉИВИЦА!

ОСЛОБОДИЛА САМ СЕ АНЖЕЛИКЕ... НАДАМ СЕ
БАР ЗА ТОЛИКО КОЛИКО МИ ТРЕБА ДА
НАЂЕМ НАТАНА!

ЛУКАВИ

Нана је постао поглавица када је имао готово осамнаест година.

Он је био ратник великог Мангус Колорада, а после његове смрти помоћник поглавице Викторија. Са њим је био у Трес Кастилос и спасао се спуштањем низа стене као што то чине змије.

Сада је био стар, набораног тужног лица које је много видело и много преживело. Нико по његовом изгледу не би рекао да је он Викторијев наследник. Али је Нана, упркос годинама и разочарањима, остао храбар ратник који је користио искуство стечено у толиким борбама. Тешко рањен у сукобу код Трес Кастилос лутао је планинама тражећи преживеле Апаче. Они су били исцрпни, обесхрабени. Нана им је мирно говорио: — Зар не знате да бледолики кажу да је само мртав Индијанац добар Индијанац? Ако вас пронађу, побиће вас као псе. Ако се предате затвориће вас у резерват Сан Карлос. Остаје нам само борба за живот и смрт: то је наша судбина.

КРОЗ ПСЕЋИ КАНАЛ И АЛАМО

Тако је успео да скупи петнаест ратника. Са њима је отишао у Нови Мексико где му се придружило још двадесет пет људи. Почетком јула 1881. године Нана је био спреман за „мали рат“ — нападе на мање групе. На тај начин набављао је храну и муницију. Али ни освета није била заборављена и Индијанци су, напредујући према кањону Аламо, убијали сваког белца на кога би се намерили. Захваљујући оружју запленашеном у чаркама Нана је 17. јула напao конвој који је америчкој војсци носио намирнице. Био је то напад птице грабљивице која отима плен и одмах лети даље.

Вођа конвоја, поручник Џон Ф. Гилфоил, обавестио је о догађају генерала Едварда Хача, заповедника тврђаве Стентон а затим пожурио за „бандитима“. Пут су му показивали Апачи-издајници. Трагови су водили у кањон дел Перо (Псећи кањон). Американци су сти-

гли Апаче баш када су се они спремали да нападну једну фарму. Видећи непријатеље Индијанци су побегли према планинама Сант Андреас. Захваљујући издајницима Гилфоил је 25. јула опколио Нанин логор. Али, Нана се сећао борбе код Трес Кастилос и обезбедио је себи одступницу. У планинама Сант Андреас познавао је све тајне стазе и пролазе. Тако су Индијанци неопажено напустили логор. Када је Гилфоил, убеђен да су му Индијанци пали шака, стегао обруч око логора, затекао је само дванаест остављених коња и нешто намирница. А Нана је, да би надокнадио штету, кренуо у крупне пљачке.

НЕ КАО ВИКТОРИО

Американци су против Нане послали групу од тридесет шест војника на челу с Мичелом. Нана је то одмах сазнао и уживао је водајући их горе-доле. Када су се мртви уморни војници зауставили на једној чистини да презалогате, Нана је са својим људима изникао као из земље. Могао је све да их поубија. Али, он није био окрутан као Викторио. Пошто је показао да му нису дорасли, задовољно се да им одузме коње и спокојно одјезди. На чистини је остао само један мртав и седам рањених Американаца.

ЂАВОЛОВ УЧЕНИК

Гилфоил који није могао да заборави како су га Индијанци преварили, чврсто је одлучио да им се освети. Пуна два дана журио је као суманут, сатирући људе и коње. Нана је, међутим, и по други пут успео да га превари: војници су опколили логор из којег се чула пуцњава али када су га заузели у њему није било никога. Гилфоил је сад био уверен да је „ђаволског црвенокошца“ немогуће ухватити, па је престао да га гони.

Тада је ствар узео у руке сам генерал Хач са хиљаду војника и великим бројем добровољаца. Нана је имао свега тридесетак ратника

БЛЕДОЛИКИ КАЖУ: САМО ЈЕ МРТАВ ИНДИЈАНАЦ ДОБАР ИНДИЈАНАЦ—ПОНАВЉАО ЈЕ ЧЕСТО СТАРИ ПОГЛАВИЦА

али је ипак наставио чарке избегавајући одлучан обрачун. Бежећи, Нана је прелазно дневно и по седамдесет до осамдесет километара, док Хачови војници нису могли да превале ни четрдесет. Апачи — писао је у листу „Република“ један ратни дописник — иду скоро голи, носећи само оружје и муницију; могу да живе једући кактусе; као од шале јашу четрдесет осам часова без капи воде; невероватно су издржљиви и храбри.

Узалуд је генерал Хач постављао заседе око разних извора. Нана је познавао тајне изворе а могао је чак и без воде, гасећи жеђ помоћу каменчића које је држао испод језика.

Тада се и Хач уверио да је Нана ђаволов ученик и решио да против њега пошаље прекаљеног борца Чарлса Паркера који је некада гонио чувеног поглавицу Викторија. Паркер је стигао Нану 12. августа и дошло је до борбе која је

трајала један сат. Када су Апачи престали да пуцају. Паркер није смео да макне, бојећи се клопке. Али, Нана је са својим људима ишчекао остављајући Паркера да броји мртве и рањене.

СЛОБОДАН КАО ОРАО

Затим је Хач послао против Апача поручника Густава Валоа. Два дана пратио је Валоа Индијанце, док је Нана тражио најбоље место за напад. И баш када је Валоа упао у вешто смишљену клопку, наишао је поручник Тејлор и Нана се повукао без трага и гласа.

После поручника Валоа, Американци су послали поручника Смита. Смит је имао индијанске извиђаче и већи број добровољаца које је водио Џорџ Дели. После неколико дана индијански извиђачи приметили су свеже трагове, који су водили у кањон. Нана их је оставио

намерно да би са висине могао лако и непримећено пуца. Први је погинуо Џорџ Дели, а одмах затим и поручник Смит, погођен право у срце. Ни овога пута Нана није хтео да направи покољ: напустио је положај и повукао се у Сијера Мадре.

У Сијера Мадри остао је две године откривајући Катуту (Спљоштеном Носу) и осталим Индијанцима тајне ратовања у пустињи. Тако их је једнога дана, на изворишту реке Јакуи, изненадио генерал Крук и одвео у резерват Сан Карлос. Али, Нана је убрзо успео да побегне и врати се у Сијера Мадре где је, слободан као орао, ускоро и умро.

Нана и Кочиз су једине апачке поглавице који су живот завршили у слободи. И поред дубоке старости Нана је за белце био непобедив и неухватљив. У Америци се и данас о њему говори као о најмудријем и најлукавијем ратнику пустиње. Б. Д.

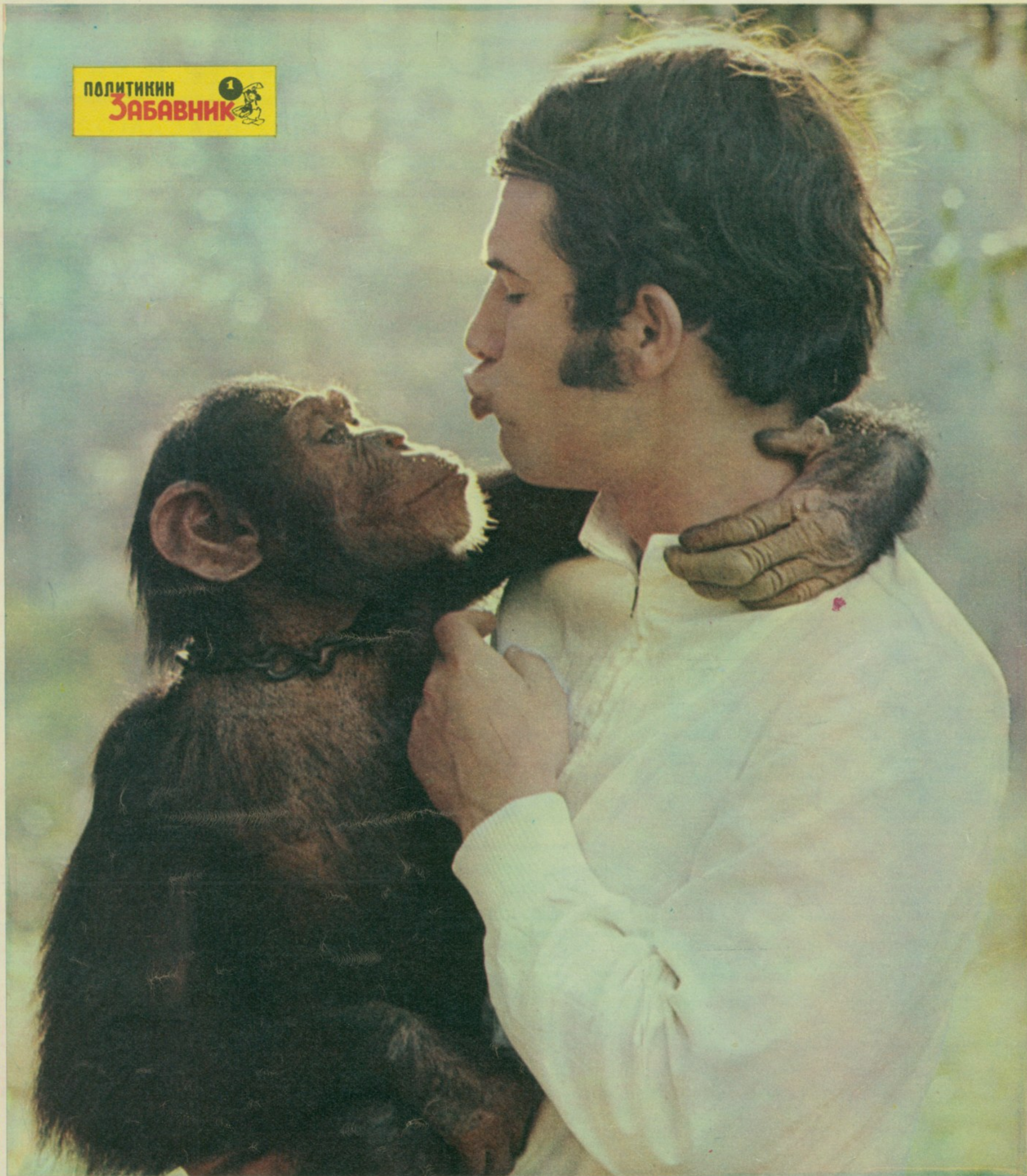
ВЕШТО ИЗБЕГАВАЈУЋИ СВЕ ЗАМКЕ БЕЛИХ ВОЈНИКА, СТАРИ ПОГЛАВИЦА НАНА ПРОВЕО ЈЕ ЦЕО ЖИВОТ БОРЕЋИ СЕ И КРИЈУЋИ У ПЛАНИНАМА. УМРО ЈЕ СЛОБОДАН.

Dan
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

ПОЛИТИКНИ
ЗАБАВНИК

АДВАМО

Рођен је 31. X 1943, на Сицилији. Као петогодишњи дечак напустио је с целом породицом своју земљу и преселио се у белгијски градић Жемап у коме му се отац запослио као рудар. Као и сви Италијани одувек је волео да пева. Прву гитару добио је од деде и с њом победио на локалном такмичењу. Назад се нашао и у Паризу где му је лично Шарл Азнавур предао награду. Прави успех и славу постигао је шапсоном „Пада снег“. Гласом, начином певања толико различитим од стила урлатора као и самим песмама, освојио је симпатије и младих и старијих слушаца. Досад је добио 7 златних и 1 платинску плочу.

УСПАВАНЕ ЛЕПОТИЦЕ

НАУЧНИЦИ ПОКУШАВАЈУ ДА РЕШЕ ТАЈНУ БАЛСАМОВАНИХ ТЕЛА КОЈА СУ СЕ САЧУВАЛА ЧИТАВИХ 1.800 ГОДИНА

СТАТУА МЛАДЕ РОБИЊЕ ИЗРАЂЕНА ОД ДРВЕТА, ПРОНАЂЕНА У ГРОБНИЦИ ЈЕДНЕ ЕГИПАТСКЕ ПРИНЦЕЗЕ.

Копију темеље за једну од новоградњи у Виа Касија у Риму, радници су открили саркофаг у којем је лежала мумија лепе младе девојке украшена баснословно богатим накитом. Стручњаци су изјавили да је, по њиховом мишљењу, лепотица стара 1800 година.

Ова вест се појавила пре неколико година у свим светским новинама и изазвала велику сензацију. После тога археолози као да су почели да се утркују у проналажењу других „успаваних лепотица“. Новинари су, пак, прелистали старе хронике и објавили сличне приче из минулих времена.

ИВАН ГРОЗНИ ЈЕ ОЧАРАН

Две хиљаде најлепших девојака сакупљено је из читаве Русије: Иван Грозни је изабрао своју трећу жену Марту Сабаклинову. Свадба је одржана 28. октобра 1571. године. Али, судбина царске невесте била је веома загонетна и трагична. На дан свадбе Марта се разболела, увече је легла и више се није дигла. Умрла је 13. новембра исте године. Крајем месеца сахрањена је крај Спасских врата у Кремљу.

Године 1928. кад је преуређиван Кремљ, отворени су гробови царских супруга. Кад су дошли до Мартиног ковчега и отворили га, присутни су угледали љупку девојку, бледу, али као живу. Међутим, само неколико тренутака могли су да се диве њеној лепоти, подземним ходником је прострујао лагани ветрић и мумија је почела да се распада. Нико од присутних није имао фотоапарат тако да лик царске невесте Марте Сабаклине, лепотице која је очарала страшног владара Русије, није сачуван.

Сличан случај догодио се на почетку овога века. Недалеко од Пушкинове улице у Москви откривен је гроб дворкиње Марине Мњишковой, жене лажног цара Дими-

трија. Кратко време по отварању гроба тело се претворило у прах.

При рушењу Вознесењске цркве у Москви, пронађена је трећа „успавана лепотица“. Кад су подигли надгробну плочу, присутни су угледали веома младу лепу девојку, у прекрасним хаљинама, с дијадемом од бисера; по свему судећи била је то племкиња висока рода.

Тела трију московских „успаваних лепотица“ била су сахрањена још у 16. и 17. веку. Како су могла столетима да остану нетакнута? То је још и данас тајна коју научници нису успели да одгонетну. Само претпостављају да су у ондашњој Русији познавали неку материју која је тела сачувала од распадања.

ТАЈНА ВИЈЕТНАМСКИХ ПРИНЦЕЗА

Крадљивци гробница који су тражили благо, претрнули су од страха: кроз отвор који су с великим напором направили на чврстом зиду гробнице, угледали су прелепу младу девојку. Изгледало је као да спава... Тако је откривена прва од пет вијетнамских „успаваних лепотица“. Била је сахрањена у подножју брдашца, у саркофагу који је имао облик коцке. Материјал од којег је саркофаг био начињен, био је чврст као бетон тако да унутра није пропуштао ни влагу ни ваздух. Сам ковчег био је начињен од веома тврдог, тамноцрвеног дрвета. Девојка је била умотана у неколико стотина метара трака беле тканине. Ње на одећа је говорила да је била или принцеза или каква богата племкиња. Цела хаљина јој је била извезена бамбусовим стабљикама а на грудима је вешта рука везиље насликала жар-птицу. Широка даска на којој

је почивало тело била је избушена са седам отвора распоређених у облику сазвежђа Велики медвед. Даска је била прекривена слојем неке мешавине папира и лепљивог пиринча.

Вијетнамским научницима успело је да открију састав специјалног материјала од којих су били начињени саркофази свих пет лепотица. Тај веома чврст материјал представљао је мешавину креча, песка, слада, шећерне трске, истуцаних шкољки и папира. У херметички затвореном гробу папир, памучна тканина и лепљиви пиринчач упијали су влагу и тако је тело могло да се очува стотинама година.

По прорачунима стручњака, свих пет вијетнамских лепотица старе су три до четири стотине година и кћери су принчева или мандарина. Лекарима су их помно прегледали и нису открили никакве микроорганизме. Тела су пре полагања у сар-

кофаг била натопљена биљним уљима и есенцијама — терпентином и еукалиптусовим уљем. Утврђено је такође да је балсамовање обављено у самој гробници, а после тога је било довољно да тело лежи у сувом простору без кисеоника да

би се уништили микроорганизми који би могли да разоре телесне остатке сахрањених девојака. Вијетнамски научници сматрају да је римска лепотица из Виа Касија мумифицирана на сличан начин.

ПАПА СЕ УПЛАШИО ЛЕПЕ ПЕВАЧИЦЕ

Да се вратимо „Трновој ружици“ из Виа Касија у Риму. Проналажење мумије младе девојке у Риму, граду археолошких налаза, није побудило само интересовање стручњака. Археолози, историчари, лекари, хемичари, стручњаци за судску медицину и специјалисти за балсамовање из Ватикана одмах су покушали да открију тајну девојчиног порекла. Тако је створено неколико теорија.

По првој то је певачица и глумица Аурелија Екстриката, коју су у царском Риму обожавали због њеног гласа. Њен гроб је већ једном био откривен у Виа Апији, ван римских зидина, 12. априла 1485. Неоштећено Аурелијино тело било је тада, кажу, изложено на римском Капитолу. Римљани су се толико дивили лепоти овог тела да се папа Инокентије VIII уплашио да се из тога не роди какав пагански култ, па је наредио да се саркофаг с телом сахрани на непознатом месту. Тако се мумија Аурелије Екстрикате

изгубила да би сада, опет, била случајно откривена.

Друга теорија: нађена девојка је жртва злочина јер јој је глава била одвојена од тела.

И коначно, трећа, и вероватно најтачнија теорија: то је кћерка неког високог римског чиновника. Отац је дао да се њено тело мумифицира у Египту а онда га пренео у Рим. По ондашњем обичају сахрањена је на једном од путева ван града. Професор Чезаре Гирини, директор Завода за судску медицину, који је такође испитивао мумију, има по следњу реч. Он тврди: девојка из Виа Касија није убијена већ је умрла природном смрћу.

Балсамовано тело ове девојке стављено је у стаклени ковчег и сада се налази у Народном музеју у Риму, у Диоклецијановој палати, недалеко од главне железничке станице Термини.

Н. Д.

ПОСЛЕДЊИ РАДОВИ НА ДОТЕРИВАЊУ МУМИЈЕ ПРЕ СПУШТАЊА У САРКОФАГ.

Бум и Бум

JOE MUSIAL

ЗАРОБЉЕНИК ПЕЋИНЕ

МЛАДИЋ ПРВОСЛАВ МИЛАНОВИЋ ИЗ СВЕТОЗАРЕВА ХТЕО ЈЕ ДА СЕ НАЂЕ У КОЖИ ИСТРАЖИВАЧА И ДОЖИВИ АВАНТУРУ. НЕОПРЕМЉЕН И САСВИМ САМ КРЕНУО ЈЕ ДА ИСПИТА ЈЕДНУ ПЕЋИНУ. МНОГИ СУ ГА ПИТАЛИ ЗАШТО ЈЕ ТО УЧИНИО, САДА ПРВИ ПУТ ПРИЧА »ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ« СВОЈ СТРАШНИ ДОЖИВЉАЈ.

Хеј, друже, ви овде си лазите — рече кондуктер.

Тргао сам се, дохватио пртљаг и брзо изишао. Док се аутобус удаљавао, стајао сам на раскрсници питајући се који пут води ка манастиру Раваници, где треба да извршим велики, подухват: да продрем у дубине досада неиспитане пећине.

Пешачио сам више километара и најзад угледао таблу са натписом „Манастир Раваница“. Мало даље смештен између планинских гребена указао се манастир. Прошао сам кроз капију и нашао се поред средњовековним зидинама.

Пошто сам се мало одморно, кренуо сам под манастирску шулу да се пресвучем у стару одећу и проверим исправност батерије без које не бих могао да се крећем кроз мрачну пећину, удаљену само двадесетак метара од манастира.

Калуђерице нису биле претерано љубазне: одбиле су да приме кофер на чување. Веле, неће да одговорају ако нешто нестане.

Пошао сам путањом обраслом високом травом. После краћег хода угледао сам велики отвор пећине. Одмалена сам сањао да закорачим кроз њега.

Када сам полазио, био сам сигуран у успех. Али, сада ми је отвор пећине изгледао као да води у смрт.

Сину ми идеја да ће ми у невољи, ако батеријска лампа откаже, помоћи свећа. Устадох са камена и пођох ка калуђерицама. Упитао сам једну од њих да ли имају свећу и шибицу. Погледала ме је сумњичаво. Ипак мало касније донела ми је свећу и шибицу.

ДА ОДУСТАНЕМ?

Платио сам свећу и вратио се до пећине. Жеља ме је довела до пећине а сада као да ми је понестало храбрости. Седео сам на камену ломећи се између жеље и страха. Победила је хра-

брост. Загорачио сам у пећину.

Један... два... три корака. Застајем. Чује се како капи воде падају са високих стена. Стојим непомичан. Батерију сам уперо напред, а тамо, из мрака, указале су се разне фигуре као да их је вајар правило.

Мислим на истраживаче о којима сам толико читао. Људе који су освајали поларне крајеве, прелетели океане, пропутовали многе континенте.

Опрезно крећем. Гледам непознате ходнике. Батеријску лампу једва држим у дрхтавим рукама, али ноге ме воде све дубље и дубље.

Убрзо осећам влажан пек. Крећем се мало слободније. Одједном завој у ходнику. Под ногама је сада наизменично вода и камење. Кретање је све теже, морам да се пребацујем преко камења. Пажљиво прелазим преко једне стене.

Таман што сам савладао ову препреку, оклизнух се и наћох се у песку. Лева рука ми је окрвављена. Чврсто сам је стегао марамicom.

После краћег одмора устао сам и кренуо даље. Од једном ходник се сужава а ваздух постаје тежак. Настављам и доспевам у велики ходник. Неочекивано се

испречи неки зид. Сгнуо сам се и напипао пролаз кроз који морам да пузим. Тек сада схватам да ме очекују велике тешкоће. Док сам пузао леђа су ударала о стене, а колена често про падала у влажан песак. Јед ва сам чекао да се провучем.

А тада сам угледао велику дворану. Један потпуно нов свет. Усправио сам се и наслонио на стене да се одморим.

Умор ме је савладао. Сео сам, рукама трљам главу да бих ублажио болове. Гасим батеријску лампу и тоном у дремеж. Али стално ме прекида мисао да се налазим у пећини, а ни глад ми не да мира. Последњи залагај сам ставио на почетку ове авантуре, пре пет сати.

У ПОТПУНОМ МРАКУ

Под ногама вода. После десетак корака опет песак, а онда теснац. Висок је око 20 метара а широк једва да се дете провуче. Што нисам мало мршавији! У једном тренутку оклизнуо сам се, а кад сам покушао да се задржим батерија тресну о камен.

Остао сам у потпуном мраку. Тумарао сам по непрозирној помрчини, спуштао се полако низ другу страну.

Вадим из џепа свећу. Тек шестим палидрвцем полази ми за руком да је упалим. Сада треба наћи излаз. Са „подвигом“ и „освајањем“ је готово.

Само три корака даље и свећа се угаси. Осетих под прстима да се овлажила. Остао сам поново у мраку, збуњен и забринут. На сваки шум се окрећем али ништа не видим.

Не знам колико сам стајао тако непомичан и неодлучан. Најзад крећем. Тумарајући насумце ударам о стене. Пролаза нема. После доста ходања чини ми се да сам направио круг и вратио на исто место.

Случајно, напипао сам је дан пролаз. То ми је дало мало снаге. Почео сам да се провлачим. Пролаз је тесан, једва пузим. Радост је била кратка — и он је био слеп. Морао сам напратке да се вратим одакле сам кренуо.

УПОМОЋ! УПОМОЋ!

Једва се држим на ногама. Тело се тресе од хладноће. Очи ми се полако затварају. Заборављам на

свет, на хладноћу и на самоћу, хвата ме сан. Он ме води међу другове, међу родитеље, у свет живих. Глад и жеђ не осећам.

Чим се пробудим покушавам изнова да се избавим. Панталоне су почеле да се смрзавају. Кренух поред неког језера на које сам лутајући наишао. Пузим и та ман што кренем напред одмах се оклизнем и откотрљам назад. После великог напора напредовао сам само један до два метра. Опет осетих воду.

Изнемогао сам од кретања, још се надам и настављем напред. Ципела са леве ноге спада ми и нестаје у мраку, више је нисам нашао. Сео сам да се одморим и први пут почео да дозивам:

— Упомоћ! Упомоћ! Упомоћ! — Под мрачним сводовима мој изгубљени глас чудно одзвања. Тонем у дубок сан испод влажних стена.

Сањам оно што је најлепше у животу: да сам у кући.

Будим се и осећам велику исцрпљеност и хладноћу.

Прикупим снагу и покушавам да устанем. Успео сам да се одржим на ногама, али осећам да не могу да се крећем. Увртео сам у главу да морам да се успнем уза стрму, мокру стenu која ме је већ неколико пута напријатељски дочекала и вратила натраг у хладан песак, али нисам много напредовао.

Нагиб је све већи, сваког тренутка прети ми опасност да се откотрљам у понор. Чим седнем да предахнем, одмах почињем да клизим надолу. Зато пазим да ни једним покретом не изгубим оно што сам досад постигао. Осећам да сам близу врха нагиба.

Али, и покрај све пажње догодила ми се несрећа: оклизнух се и откотрљам.

МОРАМ ДА УСПЕМ

Треба да надокнадим изгубљено. Поново почињем да пузим ни сам више не знам од ког места. Напредујем спорије, снага је на измаку. Сваки покрет је напоран. Тихо изговарам речи: успећу, успећу. После много мука најзад сам до врха нагиба. Срећан сам. Не осећам се заробљеник пећине.

Време пролази и ја треба да кренем даље али не знам куда. Можда сам на трагу слободe, можда на путу нечитог заробљеништва.

Устајем и лагано и опрезно крећем. Спуштам се низ камените стене око двадесет метара, затим долази успон, па опет низбрдица и тако наизменично. Изненада, оклизнух се и упадам у неки теснац. Покушао сам да изађем, али ноге и руке су про-

падале у блато. После много напора успео сам да се извучем и нашао се на малом брежуљку.

Приспавало ми се. Пре него што сам затворио очи оставио сам себи по ко зна који пут питање: Који је сада дан и колико има откако сам у заробљеништву? Кад сам ушао била је субота.

САН ИЛИ ЈАВА

Када сам се пробудио, осећао сам се нешто веселије. А онда — чудо. Као да чујем гласове чобана и звонца стада. Сањам ли? Почео сам да дозивам и учини ми се да ми однекуд одговарају. Дуго седим и послушкајем, али — ништа. Опет зовем у помоћ и опет неко одговара. Опет чујем звона овада која се на моменте приближавају и удаљавају. То ме смирује и поново, по ко зна који пут, хвата ме сан. Кад сам се пробудио требало ми је времена да схватим да се налазим у пећини. Устадох и почех да пузим, али ноге су пропадале у блато. Једва се одржавам на ногама, снага по нестаје, али покреће ме жеља и нада да ћу угледати свет живих.

Не, могу више корака даље. Овде ћу сачекати спасиоце или смрт.

Не знам, колико времена је прошло кад ме заблесну светлост. Окренух се у том правцу, прикупих последњу снагу и рекох гласом који ми је изгледао туђ: „Ево ме!“ То је било довољно да ме чују спасиоци.

Приђе ми један млад милиционер и рече: „Шта радиш ту, црни момче?“ Ја му рекох да сам добро. У мраку угледах групу младина.

Упитах милиционера који је дан и колико сати?

— Данас је среда, тачно 13,30 часова.

Ушао сам усуботу око 13 часова, спасен сам у среду готово у исто време. После четири дана и ноћи први пут сам угледао светлост. Ноге су ми промрзле, као да нису моје.

Подлактише ме два младина и кренусмо. Газим бос по оштром камењу, али не осећам бол. Милиционер ми каже:

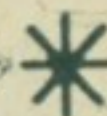
— Издржи још мало, ту су кола, одмах ћемо у болницу.

Младићи ме обасипају неким чудним питањима на које уопште не могу да одговорим. Кажу да су хтели да се врате, али наишли су на моју ципелу па наставили трагање. Пред пећином блесну ми светлост у очи. Сачекала нас је група младина са једним милиционером. Мало даље су калуђерице. Када ме угледаше, стадоше као укопане и почеше да се крсте.

Првослав Милановић
Светозарево

Ћррррррр

Како је досадно!

Четворогодишњем лаву Клаусу, кога су пре две године ухватили у Африци и допремили у један зоолошки врт, живот је веома једноличан: само једе и спава, а о слободи коју је уживао у родној Африци може само да сања. Како онда да му не буде досадно? И зато чим се наједне, он од досаде зевне и изврне се на спава.

Мале рибе за велику глад

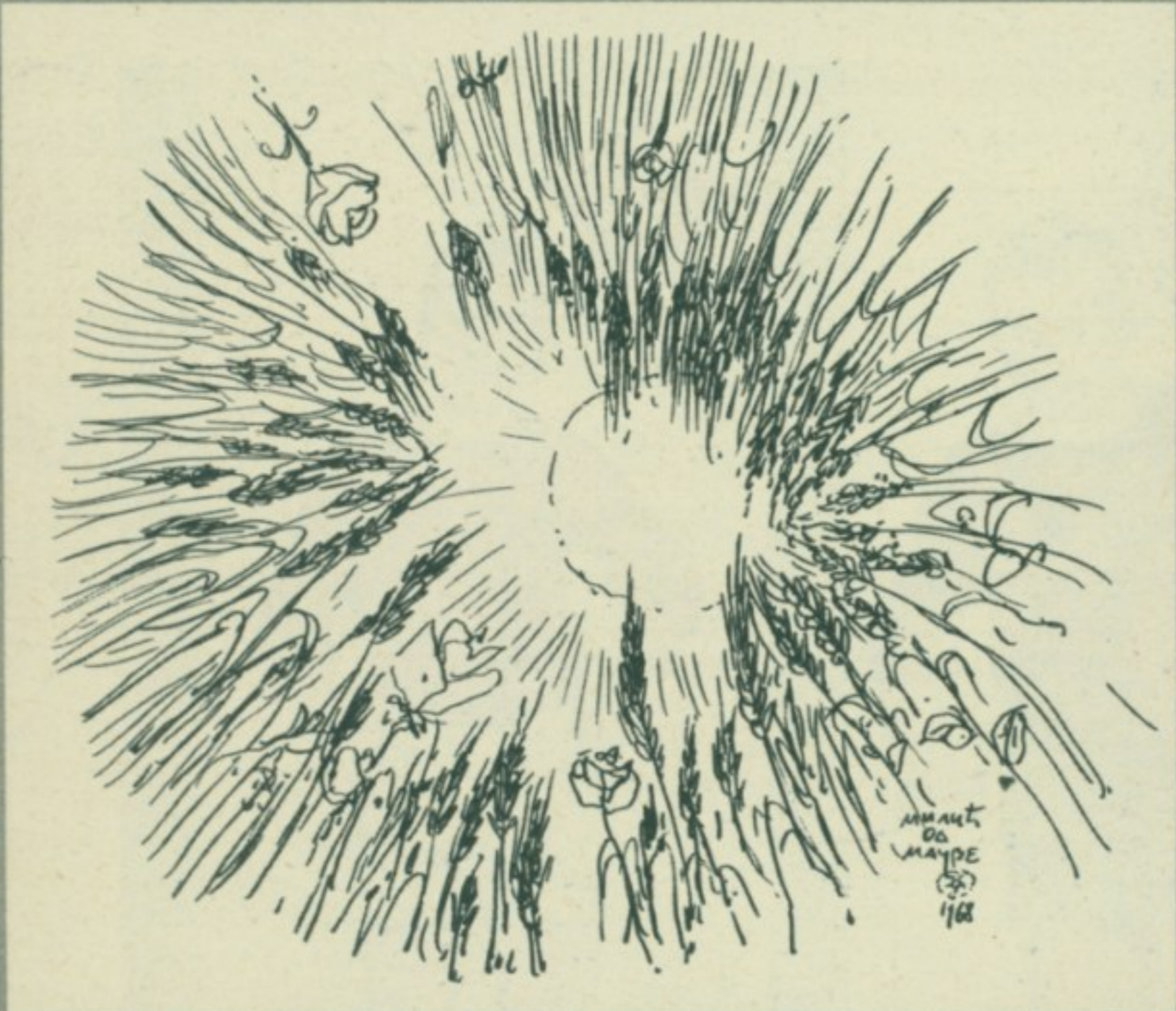
Морски слон Магог, становник Зоолошког врта у Клифтопу, у Енглеској, страховито је размажен: неће сам да једе и „захтева“ да га храни његова осамнаестогодишња старатељица Бети Рид. Кад је угледа да долази с кантом пуном харинги он широко отвори уста и чека да му она убаци рибе у уста.

НИКАД ДОСАДНО!

ЦРТАНИ ИНТЕРВЈУ СА СЛИКАРЕМ МИЛИЋЕМ ОД МАЧВЕ ЗАБАВНИК ПИТА — МИЛИЋ ОДГОВАРА

— Који је твој први свесни тренутак о постојању?

— Где црпиш енергију за своју силну активност?

— Како изгледа „Радованова кула“ коју си изградио у Мачви, а о којој се толико прича?

— Како је изгледала Мачва у твојем детињству?

— Ко је, по твојем мишљењу, највећи живи сликар света?

— Који је био најважнији уметнички догађај код нас у 1968 години?

ЗНАЧКЕ И БОЈЕ 18

ОФК БЕОГРАД

БОР

ВАРДАР

ВЕЛЕЖ

ВОЈВО

ОЛИМПИЈА

ПАРТИЗАН

ПРОЛЕТЕР

РАДНИЧКИ

РИЈ

В КЛУБОВА

ПРВЕ САВЕЗНЕ ЛИГЕ

ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК

1
ДИНАР

ДИНА

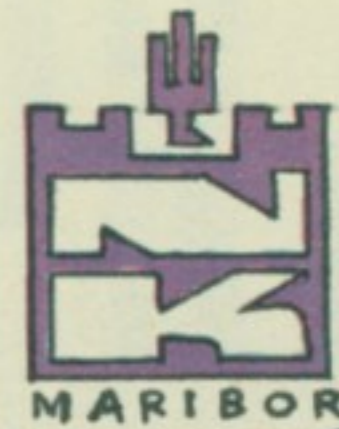
ДИНАМО

ЖЕЉЕЗНИЧАР

ЗАГРЕБ

МАРИБОР

РИБКА

САРАЈЕВО

ХАЈДУК

ЦРВЕНА ЗВЕЗДА

ЧЕЛИК

**ФРАНЦУСКИ НОВИ-
НАР КОЈИ ЈЕ ПЕТ
ГОДИНА ПРИМУДНО
ПРОВЕО У САД ДАЈЕ
ОЦЕНУ АМЕРИЧКИХ
ЗАТВОРА**

ВОДИЧ КРОЗ АМЕРИЧКЕ ЗАТВОРЕ

Ако неко баш има жарку жељу да се упозна са затворима у Сједињеним Државама или ако се и без своје воље нађе у прилици да их мора упознати, корисно ће му послужити „Водич“, необична књига која је недавно изашла из штампе у Француској. Писац је Француз Жак Ангелвин, који се после петогодишњег принудног борава у САД, најзад вратио у свој родни Париз.

Ангелвин је до пре шест година био познати спикер француске телевизије. Једнога дана отиснуо се из Авра у САД, укрцавши на брод и свој аутомобил „бјунк“. Америчким цариницима се чинило веома чудно што плаћа тако скупу царину за превоз аутомобила, када би исти

такав, ако не и бољи, могао много јефтиније да изнајми у САД. Да би своју радозналост задовољили, цариници су неколико дана пратили Ангелвина. Како се доста често налазио у друштву особа за које се сумњало да узимају опијум, цариници су једног дана неочекивано ушли у гаражу и у аутомобилским гумама пронашли скривену дрогу. Тако је француски спикер морао да промени план путовања, које је добило неочекивани обрт: у току пет година имао је прилику да упозна девет америчких затвора.

Пошто се вратио у Париз, Ангелвин је дошао на оригиналну идеју да свој боравак у затворима уновчи и тако се родио „Туристички водич кроз америчке затворе“. Сви затво-

ри су поређани и описани као неке туристичке атракције, у традиционалном стилу туристичких водича у којима се ресторани са скромном кухињом обележавају једном звездом, они са бољом са две, а они са изванредном са три звезде. Комфор, послуга, понашање персонала, све је детаљно описано.

Затвор у Рејмонд улици у Њујорку требало би свакако избегавати, јер је све веома прљаво, а кухвар у овом затвору нема представу о томе шта је то гастрономија. На пример, сваког петка се ручак састоји од пржене рибе преливене сосом од чоколаде! Једну звездицу заслужује „Федерални затвор“. Ту је прилично добро, постоји друштвена просторија са телевизором, па чак и радња у којој се могу купити слаткиши и цигарете. Па ипак, Ангелвин му је дао само једну звездицу, јер кревети нису добри, а око затвора се не налази башта.

Чувени Синг-синг је добио две звезде. Овај затвор је прави рај за спортисте, јер има терене за све спортске дисциплине и покривени спортски стадион. Синг-синг се састоји из толико одвојених зграда, тако да у оквиру високих зидова затвореницима стоје на располагању — аутобуси. Ангелвин се диви лепом изгледу овог затвора, али за кухињу није нашао ниједну реч похвале.

Најтоплије препоручује затвор у Клинтону, који је означио са три звезде. О њему пише: „изванредан комфор, радио, скијање, посебни телевизори, стално биоскоп, особље веома способно и учтиво.“

Да би се могла проценити практична вредност ове књиге, потребно је знати да особе осуђене на робију у САД имају по закону право да бирају затвор у коме ће издржати казну. Али, на жалост, уздише Ангелвин, најбољи затвори су увек препуни. Због тога кандидат, чије се име ставља на листу за пријем у жељени затвор, то мора да сачека у некој лошијој казнено-поправној установи, док у Синг-сингу или Клинтону — што је сан свих — не буде неко место упражњено. А пошто се на тако место мора веома дуго чекати, то кандидат мора бити осуђен на подужу робију да би имао прилику да упозна овако луксузан затвор.

**НА ЗАХТЕВ МНОГОБРОЈНИХ ЧИТАЛАЦА У
ОВОМ БРОЈУ ПОНОВО ШТАМПАМО
КАЛЕНДАР ЗА 1969.**

Песма недеље

Овог пута ваш задатак је био да напишете песму о свом доктору. Одзив на наш позив био је прилично велик, стигле су 102 песме. Жири је одлучио да прву награду додели Златану Јовичићу из Заклопаче. За идући пут напишите песму на тему „Жеља за 1969“. Највише осам стихова пошаљите на дописници и читко потпишите.

ДОКТОР РАКИЋ

Мој доктор ме лечио од првог дана
Волели смо га и ја и моја мама.
Одједном, овде га више нема.
Пустите ову песму у свет
Можда ће стићи на његов добри длан
Са мојом песмом више неће бити сам.
Мој доктор се чика Ракић звао
Радио је у Малом Мокром Лугу,
чуо сам да је сад у земљи другој
и много ми је због тога жао.

Златан Јовичић, ученик Осн. школе
„Вук Караџић“ — Заклопача

**ЈЕСТЕ
ЛИ
ВЕЋ
ЧУЛИ
ДА...**

● према мишљењу стручњака још су стари Вавилонци 2.300 године пре наше, ере знали за географску карту.

Карте су служиле да би се скупљачи пореза и разних дажбина лакше кретали по читавој земљи.

● недавно су дельфини из акваријума у Монтреалу изненада иступили у „штрајк“. Догодило се то на изложби „Земља људи“ где су одбили да изведу своју тачку пред

гледаоцима. Према мишљењу директора акваријума „штрајк“ дельфина је у ствари природна појава која настаје код ових животиња када су заморене.

● амерички статистичари су израчунали да је од почетка до краја последње изборне компаније за председника

САД, кандидат за председника Хамфри говорио 2268 часова, Никсон „само“ 1880 а Валас 992 часа.

● ускоро ће у Француску опет стићи прамен Наполеонове косе коју му је одрезао неки фризер 1815. године.

Прамен је био купио неки Енглес, љубитељ антиквитета, и сад га продао у Француској.

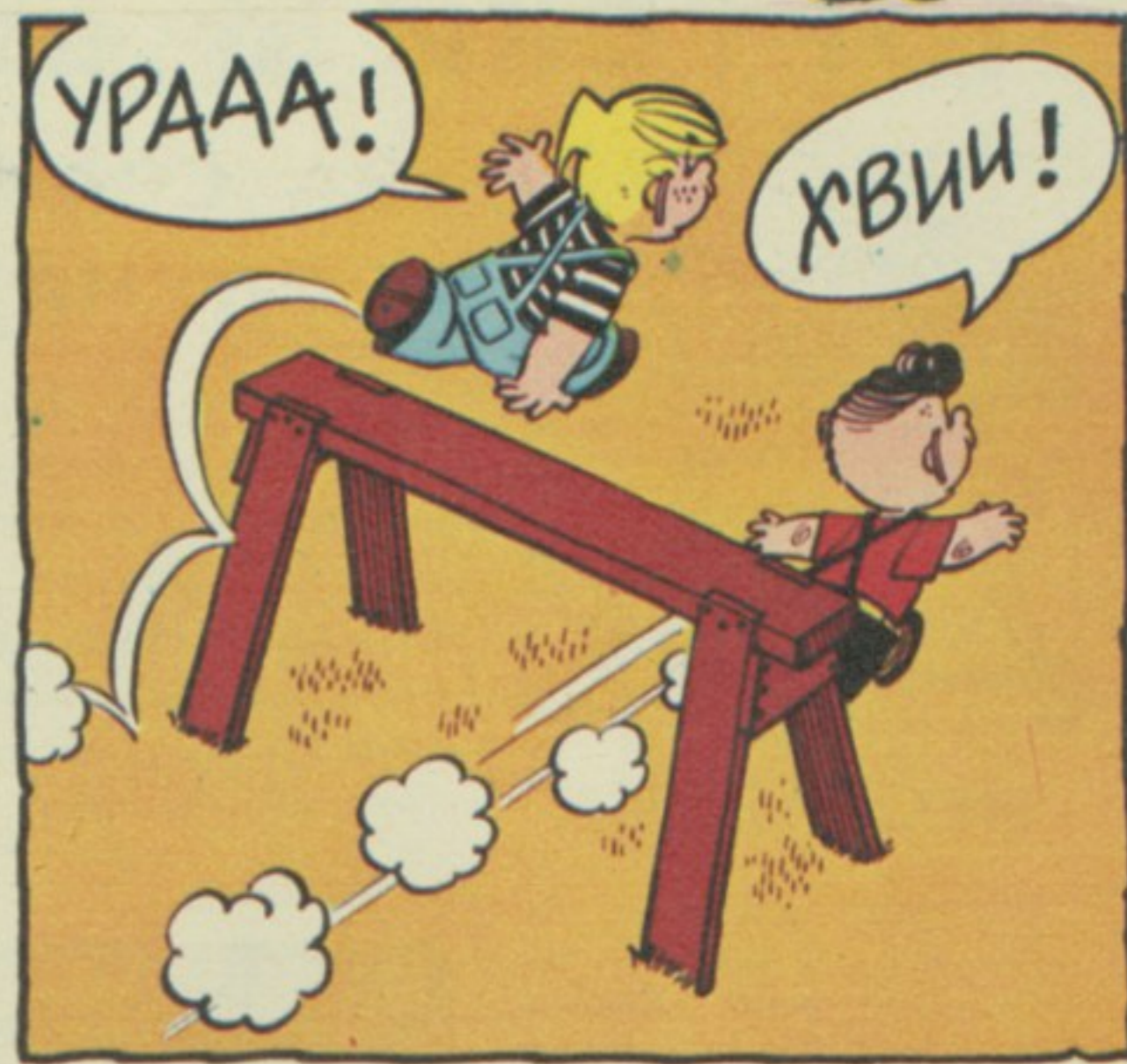
● пре неколико милиона година људи који су живели у околини данашњег Смоленска у Совјетском Савезу писали су на брезовој кори. До сад је пронађено седам оваквих „писама“ која су помогла совјетским научницима да дешифрирају језик овог древног народа. Недавно су пронађена још три оваква добро очувана писма.

КРУПНИ И БУЦМАСТИ. — У XVI веку и Немци прихватају ренесансну моду која све више преувеличава ширину људског тела. Овај стил нарочито се запажа у одевању мушкараца. Последњи крик је плашт, дугачак или само до изнад колена, постављен крзном и с широким рукавима. Богати племићи постављају огртаче скупocenним хермелином (трећи цртеж слева), док се обични грађани задовољавају лисичјим или зечјим крзном: зима је побеђена! На огртачима се веома често, а то је утицај швајцарске моде, остављају дугачки попречни отвори тако да се кроз њих виде јарке

боје прслука (први слева). Прслук је широк и набран, заворен до грла (трећи и последњи слева). Мушкарци носе на глави разне капе, од великих берета до мањих равних тока. Мода није заборавила ни жене које, ако желе да изгледају савремено, морају да буду крупне и буцмасте. Хаљине им у томе помажу, богатим наборима, попречним пругама и дебљином тканина (други и четврти слева). Витке жене принуђене су да навале на јело и да облаче и неколико хаљина, једну преко друге, да би сакриле свој стас (пети слева). Главе жена личе на раскошне баште, украшене цвећем, нојевим перјем или бисерима.

ДЕНИС ШАМПИОН

ЗНАТЕ ЛИ

Обележите право значење речи. Ако имате свих пет погодака, дајте себи оцену — одлично са похвалом. За четири поготка оцена је — одлично, за три — врло добро, за два — добро и за један — довољно.

1. АКЦИОМ

1. Балон за метеоролошка истраживања, 2. Научна истина која се не доказује, 3. Део желуца.

2. ПРТИНА

1. Месо кита, 2. Стаза у снегу, 3. Снежна олуја.

3. КАБЛОГРАМ

1. Авионска пошиљка, 2. Уређај за мерење струје, 3. Порука послата подземном или подморском жицом.

4. ГЕТО

1. Забрана, 2. Одвојен део града, 3. Речна брана.

5. НУМИЗМАТИЧАР

1. Скупљач старог новца, 2. Сведок на венчању, 3. Средњовековни пустињак.

ОДГОВОРИ:

1. Научна истина сама по себи.
2. Стаза у дубљем снегу.
3. Порука послата подземном или подморском жицом.
4. Одвојен део града који су немачки окупатори у II светском рату одређивали за сталованање.
5. Скупљач старог новца.

КО СУ ПАНДЕ?

ПОСЛЕДЊИХ ГОДИНА СВЕТ СЕ ИЗНЕНАДА ЗАИНТЕРЕСОВАО ЗА ПАНДЕ. КО СУ ОВЕ ЖИВОТИЊЕ И ЗАШТО ПРИВЛАЧЕ ТОЛИКУ ПАЖЊУ?

О пандама се веома мало зна. Постоје две врсте: циновске (*Ailuropoda*) и мале (*Ailurus*). И једна и друга живе у Азији, а пронађене су први пут тек средином прошлог века. Зоолози су их уврстили у посебну групу која спада у месождере, али они су се временом све више прилагодили биљној храни. Тако је циновски панда искључиво биљојед, а мали — делимично. И једнима и другима омиљена храна су бамбусове младице.

ПРИРОДЊАЦИ СУ ЗБУЊЕНИ

Управо због тога што се о пандама мало зна, природњаци су извесно време сматрали да је циновски панда врста медведа. И заиста он обликом главе и те-

ла, а и величином, личи на медведа.

О овом ретком великом сисару сазнало се нешто више тек пре три деценије кад су први живи примерци панда доспели у азијске, европске и америчке зоолошке вртове. Сад се зна да циновски панда живи на ограниченим подручјима Сечуана и Кансу, областима у Кини, и то на висини од 1.500 до 3.000 метара. Храни се готово искључиво младицама бамбуса. Због тога их неки називају медведима из бамбусових шумарака. Кинезима је ова животиња још од памтивека била позната док су Европљани све донедавно сматрали да је њено постојање само легенда. Мисионари су, додуше, донели у Европу неколико кожа али се мислило да та крзна припадају неким чудним медведима. Прича се да је у осамнаестом веку један живи примерак доведен у Париз, али ова животиња није описана све до 1870. године, док је њена анатомска грађа испитана тек почетком овог века.

Циновски панда проводи највећи део свог времена у шумарцима бамбуса чије су стабљике високе од 2 до 6 метара. Оне му истовремено служе и за храну и као склониште из којег ретко излази, мада један кинески природњак тврди да га је видео како у потрази за храном, за време великих хладноћа, силази у долину. Ко је његов непријатељ, није познато. У његовом најближем суседству живе златни мајмуни и црни медведи. Људи се не плаши, дозвољава им чак и да га помилују. Ни назив циновски му не одговара кад се зна да је најтежи измерени панда био тежак свега 185 килограма.

О навикама циновског панде исто тако се мало зна, јер су природњаци могли да га посматрају само у зоолошком врту. Ту он углавном мало једе и доста спава али и тако дремљив веома је занимљив за посетиоце због свог лепог црно-белог крзна

СПОРТСКИ КАЛЕИДОСКОП

НЕОЗЛЕДИВ

Камехахеа I звани Велики, који је од 1795. до 1891. био краљ Хаваја, доказивао је поданицима своју снагу и спретност на тај начин што је дозвољавао да 14 ратника истовремено хитну на њега своја копља. Он би бачена копља или избегао или хватао голим рукама. Дogaђало се да је ову вежбу понављао и по 120 пута дневно.

ЗА СВАКИ СЛУЧАЈ

Пре почетка напорног и опасног аутомобилског релија у Монтекарлу, свим такмичарима утврђују крвну групу да би у случају несреће без одлагања могли да им изврше трансфузију крви.

МАРАТОНСКИ МЕЧ

Један од најзанимљивијих боксерских мечева одржан је 1891. године у Сан Франциску: борили су се Аустралијанац Цексон и Американац Цим Корберт. После 61 рунде судије су прогласиле меч за — нерешен.

ПРВЕ КЛИЗАЉКЕ

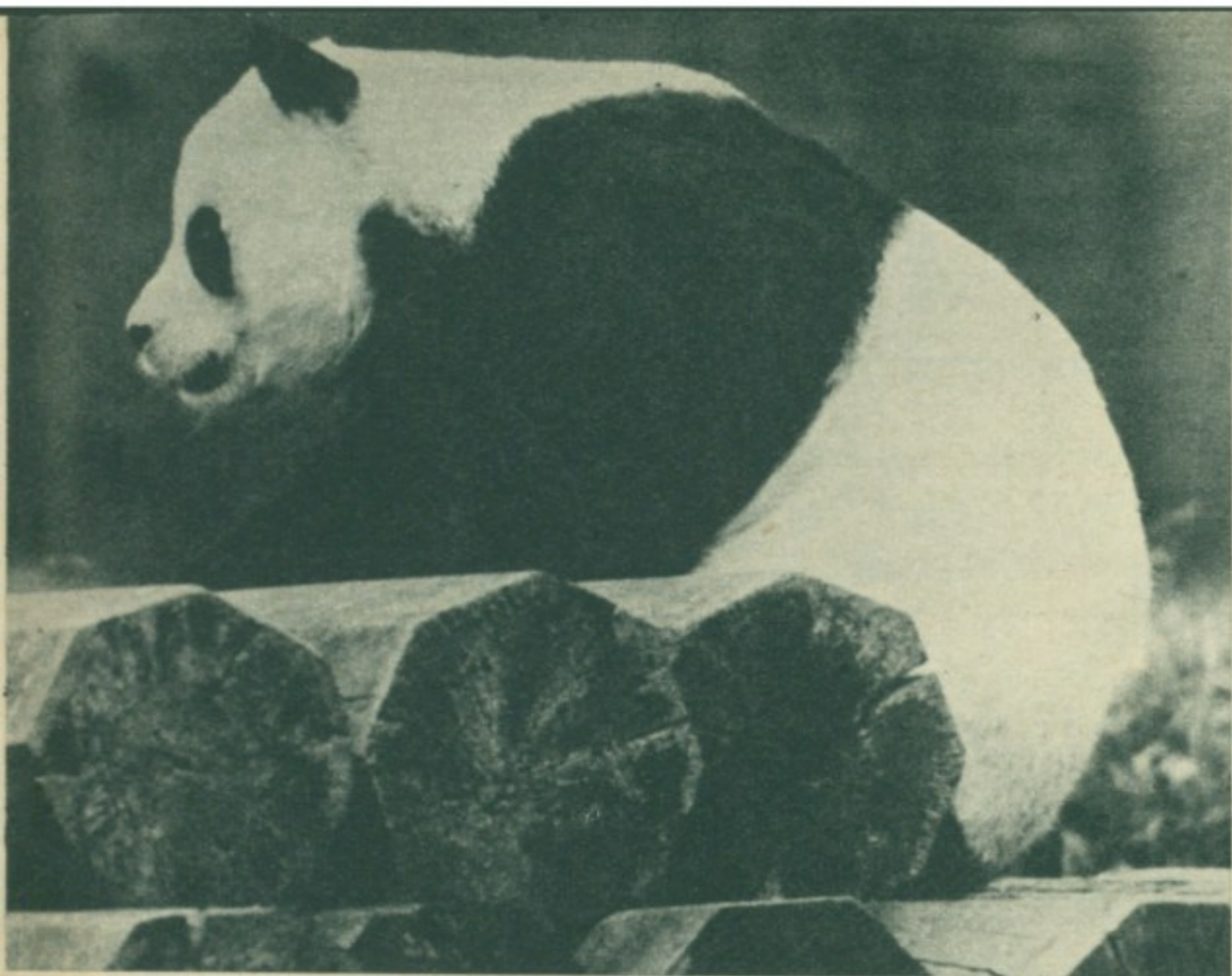
Клизаљке су старе више од 6000 година. У камено доба ловци су завезивали на стопала животињске кости да би се, трчећи за пленом, брже кретали по леду. Такве клизаљке од кости упот-

ребљаване су неколико хиљада година.

Прве дрвене клизаљке оковане гвозђем израђене су у Холандији у 13. веку док су се прве металне појавиле тек 1850. године, и то у Америци.

МАЛИ ПАНДА НАЈВЕЋИ ДЕО ВРЕМЕНА ПРОВОДИ НА ДРВЕТУ

ЧИ-ЧИ, ЖЕНКА ЦИНОВСКЕ ПАНДЕ КОЈА ЖИВИ У ЗООЛОШКОМ ВРТУ У ЛОНДОНУ

и враголија које изводи кад је будан.

ЧИ-ЧИ И АН-АН

Дуго се веровало да се циновске панде не размножавају у ропству све док 7. септембра 1963. године зоолошки врт из Пекинга није објавио радосну вест о доласку на свет Минг-Минга. Срећни родитељи били су Ли-Ли и Пи-Пи. Младунче Минг-Минг лепо је напредовало захваљујући материнској нези.

Ова вест је нарочито обрадовала дирекцију зоолошког врта у Лондону, која је још од 1958. године имала женку циновског панде, по имену Чи-Чи, што у преводу значи „несташна девојчица“. Пошто је следеће године пекиншки зоолошки врт добио још једну принову циновског панде, енглески природњаци су сматрали да је време да се и њихова Чи-Чи уда. Једини могући изабраник био је млади мужјак Ан-Ан који је живео у зоолошком врту у Москви. После дужих припрема Чи-Чи је прошле године отпутовала у Москву. О овом путу и сусрету светска штампа доносила је свакодневно извештаје. На жалост, Ан-Ан је остао слеп за чари своје другарице. И тако се Чи-Чи вратила у Лондон без никакве наде да ће постати мама. Ове године Ан-Ан је дошао у посету Чи-Чи, али потомака опет неће бити.

ЖИВА ИГРАЧКА

Док циновски панда личи на симпатичног грубијана, мали панда или, како га због дивног црвеног крзна називају, „пламена лисица“ изгледа као жива играчка.

Мали панда је велики као жазавац. Доста здепасто тело покривено му је дивним крзном црвеножуте боје а завршава се густим дугачким репом нешто светлијим с тамним попречним пругама.

Малог панду називају још и „медвед-мачка“ због облика њушке, ушију и дугачких белих бркова. Само му је глава нешто издуженија него код мачке. Мали панда има високе јагодице боје беле кафе које допиру све

до округлих живахних очију.

Живи на Хималајима, на територији западно од Непала до Јунана и Сечуана у Кини и на југу Лаоса, али увек у планинским пределима на висини од 1.800 до 3.600 метара. Већи део времена проводи на дрвећу, обично у дупљама, али с времена на време сиђе и на земљу у потрази за другом храном јер је он само делимични биљојед. Најрадије ишчепрка из земље ларву или ухвати неког инсекта. Мужјак и женка су стално заједно а прати их читава поворка младунаца, често различитог узраста. Мали панда се веома вешто вере на дрвеће где хвата птице или краде птичја јаја.

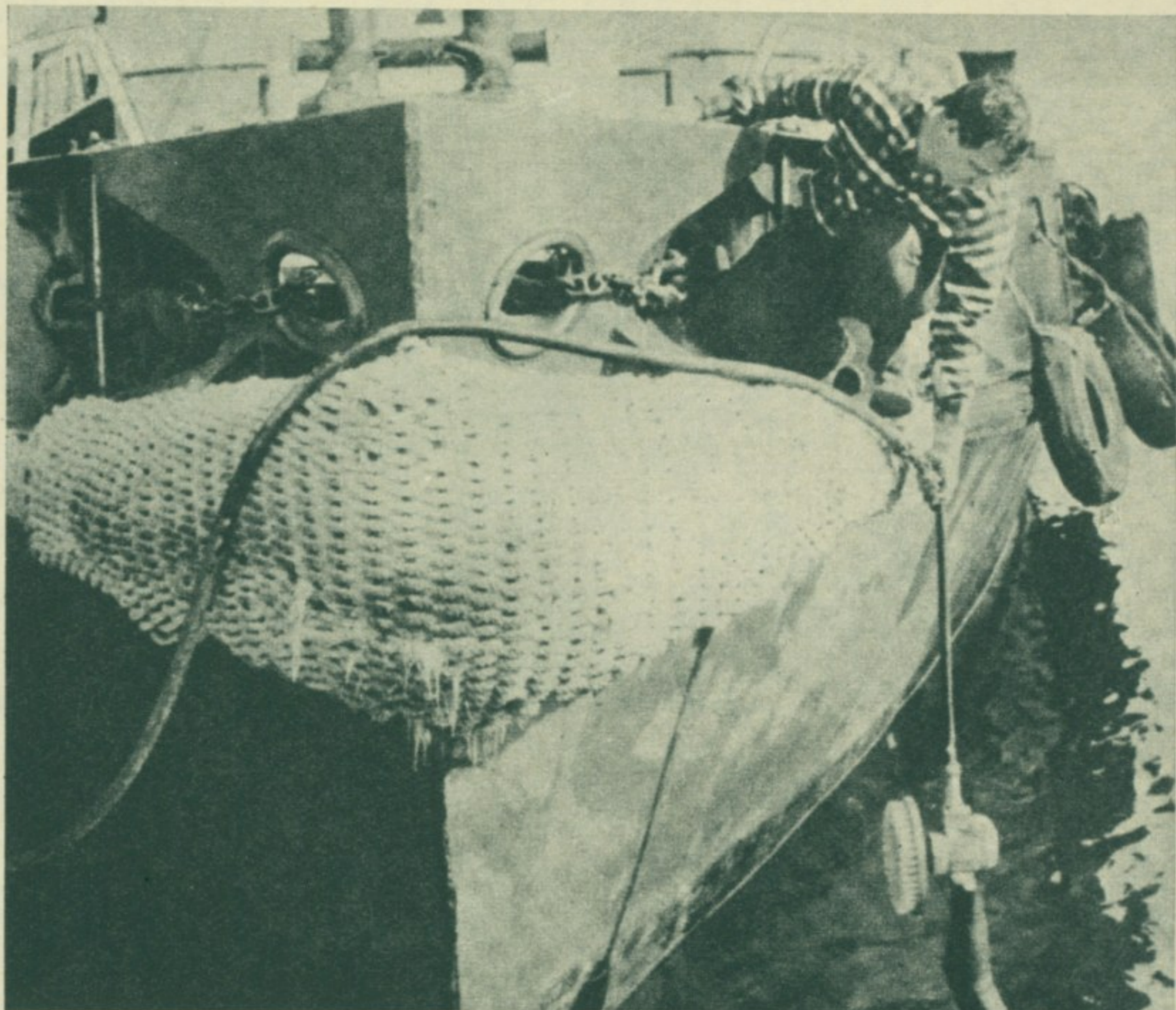
За разлику од свог великог рођака, мали панда има опасног непријатеља, дивљег пса дола који најчешће у чопорима лута истим областима и кад наиђе на панду, ако га овај не примети на време и успује се уз дрво, прождере га за неколико минута. А ако се деси да га панда примети, онда се он с врха дрвета руга немоћном нападачу испуштајући кратке и оштре крике.

На дрвету мали панда обично седи наслоњен на предње кратке и мало савијене шапе. Веома је чиста животиња и доста времена проведе негујући своје лепо крзно.

У ропству, мали панда не губи ништа од своје урођене љупкости. Брзо се спријатељи с чуварима и не смета му кад га милују, мада покатакд може да буде незгодан и да уједе својим малим али веома оштрим зубима.

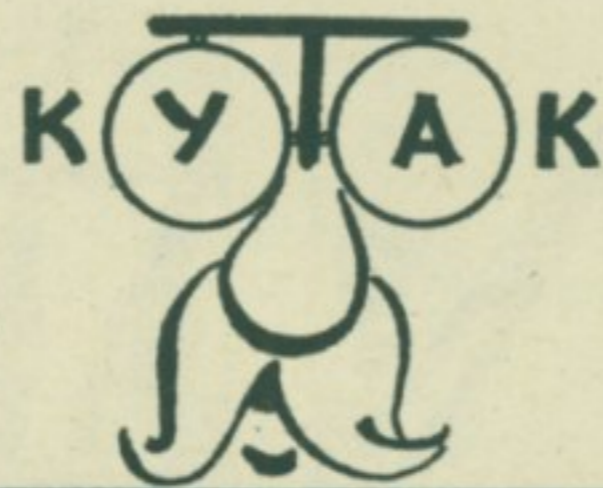
О дужини живота малог панде мало се зна. Зоолошки врт у Венсану имао је један пар малих панда више година. Брижљиво су их чували и сваки обед пажљиво припремали. Изгледало је да ће ове две симпатичне животињице увек спремне на игру вечно живети. Али, једног јутра чувар их је нашао мртве на поду кавеза.

И мале панде припадају веома реткој врсти животиња, што им је још једна заједничка црта са њиховим суседом и далеком рођаком великим пандом.

Аутоматско чишћење брода

За чишћење дебелих наслага алге и ситних шкољки које се у току пловидбе нахватају по боковима и дну брода, изграђен је у аустралијској луци Фремантл нарочити уређај. Док се врши искрцавање терета, најлонске четке, које покреће збијени ваздух, објаве посао за који је посади требало и по неколико дана.

ВЕСЕЛОГ
архивара

СВЕЗНАЛИЦА

Џорџ Бернارد Шо неколико часова је стрпљиво слушао неког младог човека који је желео да по сваку цену покаже и докаже да је паметан и образован.

— Знате — прекинуо га је најзад Шо. — Ви и ја заједно знамо све што се на овом свету може знати.

— Како то? — запитао га је саговорник, веома поласкан овом Шоовом изјавом.

— Па — рече му Шо — изгледа да ви знате све на свету сем то да сте гњаватор. А то знам ја. Према томе, наше заједничко знање је комплетно.

ДВА СТРУЧЊАКА

Проналазач Чарлс Кетеринг, који је знање и искуство стицао практичним радом и опитима, није имао много стрпљења с онима који су се ослањали само на књиге.

Пре петнаестак година Кетеринг је на једном скупу инжењера и техничара приказао клип који је пронашао. После завршеног конгреса један од учесника застало је да разгледа клип. Не препознавши Кетеринга промрмљао је:

у реду. Тај клип је досад „превалио“ преко два милиона километара.

— Не занима ме колико је километара превалио. Једноставно није добар. Принцип на којем је конструисан потпуно је погрешан.

— Како знате? — запитао га је проналазач.

Ја сам машински инжењер и некад сам се и сам бавио конструисањем.

— Верујем — на то ће му Кетеринг. — Али, да ли сте икад били клип?

ДРУГА НАГРАДА

Док је још живео у Сједињеним Америчким Државама, Чарли Чаплин је чуо да се у једном помодном морском купалишту одржава нека прослава на којој ће бити додељене три награде онима који најбоље буду имитирали — Чарла Чаплина. Чаплин је обукао своје познато одело, обуо своје велике ципеле и ставио полуцилиндар и отишао на прославу.

Добио је — другу награду.

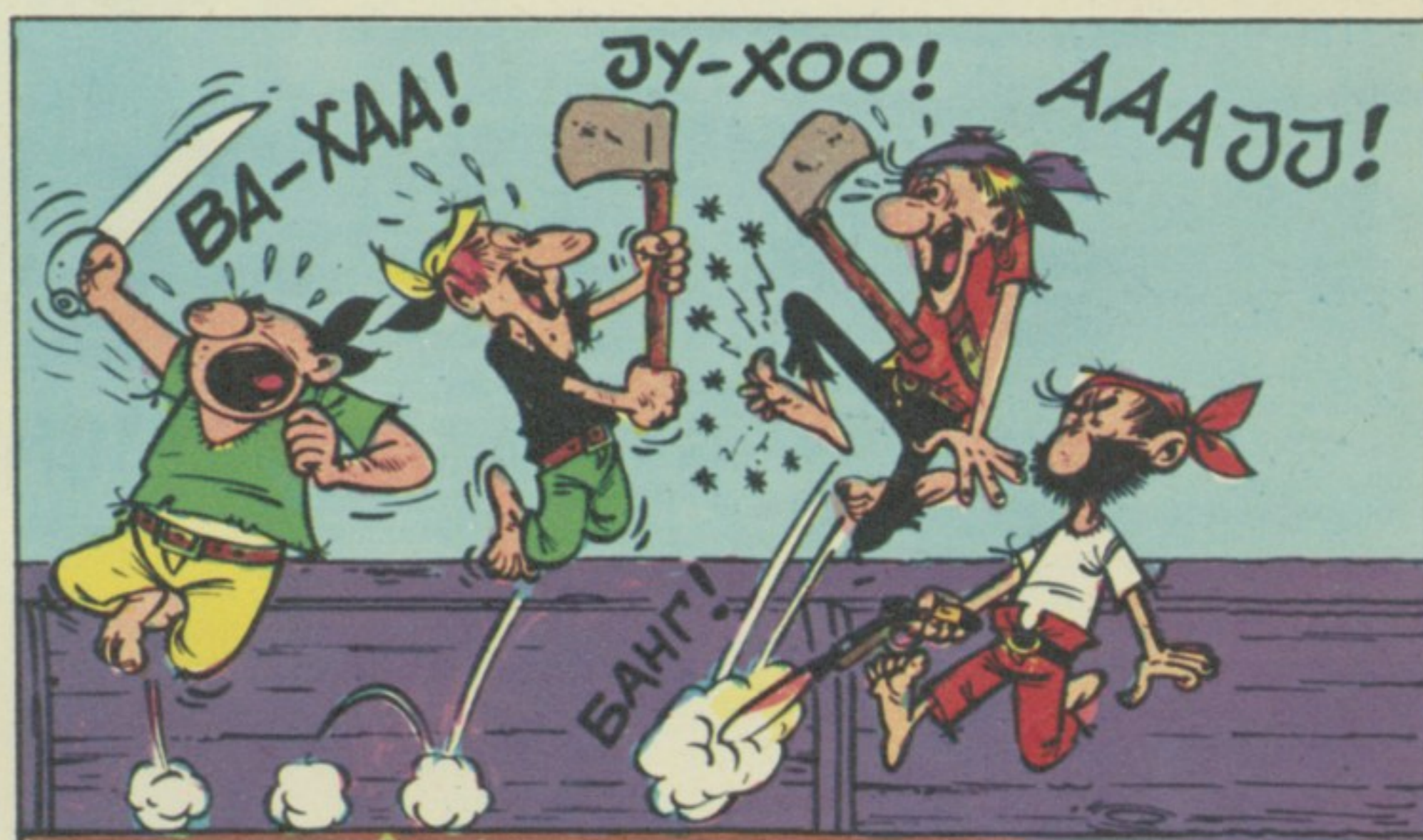
— Уопште ми није јасно како је неко могао да конструише овако нешто?

— Зашто? — упитао је Кетеринг. — Шта ту није

ОСТРВО С БЛАГОМ

ТЕКСТ: А. РЕЈМОНД
ЦРТА: М. РЕМАКЛ

ПРЕД ИСКРЦАВАЊЕ...

КАЛОТКА ЗА ЈАМАМОТА

АДМИРАЛ
ЈАМАМОТО
НАЦИОНАЛНИ
ХЕРОЈ ЈАПАНА
У II СВЕТСКОМ
РАТУ

КАКО ЈЕ АМЕРИЧКА ОБАВЕШТАЈНА СЛУЖБА ЛИК- ВИДИРАЛА НАЈВЕЋЕГ ЈАПАНСКОГ ВОЈСКОВОЂУ

После јапанске катастрофе у Бизмарковом мору, поморских пора за код Мидвеја и Гвадалкана, адмирал Јамамото сковао је план изненадних ваздушних напада на Американце назван I-го-Сакусен. Почетком априла 1943. године Јамамото је дошао лично у Рабол да преузме вођење ваздушне операције са 350 авиона! Напад је почео седмог априла. Следећих дана 11, 12 и 14. таласи јапанских бомбардера сручили су своје бомбе на поморске снаге код Нове Гвинеје, Порт Моресбија и залива Милне. Резултат прве велике ваздушне офанзиве није био нарочито повољан за Јапанце. Оборено је 25 америчких авиона, а потопљени су један разарач, једна корвета, један танкер за нафту и два транспортна брода. Јапанци су изгубили 50 авиона. Американци су знали да је ова априлска офанзива дело адмирала Јамамотоа, који је у својим рукама држао konce јапанске команде. Био је популаран међу војницима, одликовао се изванредном храброшћу, једном речју био је национални херој, чију славу нису окрњили чак ни последњи порази.

АДМИРАЛ НИКАД НИЈЕ ЗАКАСНИО

Како уклонити Јамамотоа? Та мисао мучила је америчку ратну команду и обавештајце. У помоћ су им притекли психолози. Они су проучили све прикупљене податке о овом војсковођи и уочили да тачност у Јамамотовом карактеру представља праву манију. Распоред његовог времена, доласци, инспекције и састанци, све је то било по неколико дана унапред предвиђено тачно у секунд. Велика војничка врлина претворила се у очима психолога у слабост. Треба само сазнати у ком ће се тренутку Јамамото наћи у свом командном авиону изнад Пацифика. Остало ће представљати само технички део посла бржих и боље наоружаних америчких ловаца-бомбардера лајтнинга.

ПОРУКА ЈЕ ДЕШИФРОВАНА

Све антене америчких радио-станица претвориле су се у уво. И дан и ноћ праћене су јапанске радио-телеграфске поруке. Најзад је једна од највећих ослушних станица у Дач Харбору, на Алеутским острвима, ухватила 17. априла 1943. године у 6 часова и 36 минута дуги низ на изглед безначајних дифара. Утврђено је да је радио-порука са јапанског бојног брода „Јамата“. Због важности извора порука је истог јутра упућена специјалној служби у Вашингтону. Американцима је била позната јапанска тајна шифра. Дешифрована порука изазвала је право запрепашћење. База у Балији обавештавала је да ће адмирал Јамамото стићи авионом 18. априла пре подне да изврши инспекцију јапанских истурених база на Саломонским острвима. Пружени су тачни подаци о времену лета и броју авиона који ће се налазити у адмираловој пратњи.

Државни секретар Франк Кнокс одмах је сазвао америчке команданте на челу са шефом главног штаба ваздухопловства генералом Арнолдом и познатим авијатичарем Линдбергом. Одлучено је да се против Јамамота упуће сви лајтнинзи који су имали у том делу ратишта — 18. Да би се операција могла успешно извести, било је потребно монтирати на лајтнинге додатне резервоаре којих се авиони могу у погодном тренутку ослободити. Резервоаре су на аеродром у Хендерсен Филду донела четири четворомоторна бомбардера либератор Б. 24. У току ноћи између 17. и 18. априла сви механичари и пилоти радили су на монтажању резервоара. Посао је завршен у пет ујутру. Тачно у шест 18 одабраних пилота окупило се на саветовање.

У истом тренутку два јапанска двомоторна бомбардера мицибиси полетела су из Рабола. У једном се налазио Јамамото а у другом шеф његовог главног штаба вицеадмирал Матоме Угаки. У њиховој прат-

њи летело је шест ловаца типаzero.

Америчку формацију чинило је шест авиона за напад на Јамамотов бомбардер и 12 за борбу против ловачке пратње.

Захваљујући пословичној тачности јапанског војсковође пресретање је предвиђено за 9 часова и 35 минута, а место великог окршаја требало је да буде 75 километара источно од Каилија.

ТРАГИЧАН САСТАНАК

Два јапанска бомбардера у пратњи шест ловаца хитали су на висини од 1.500 метара у правцу Бугенвила. Кад су стигли северно од острва, спустили су се на висину од 600 метара и надлетели цунглу. Да не би били

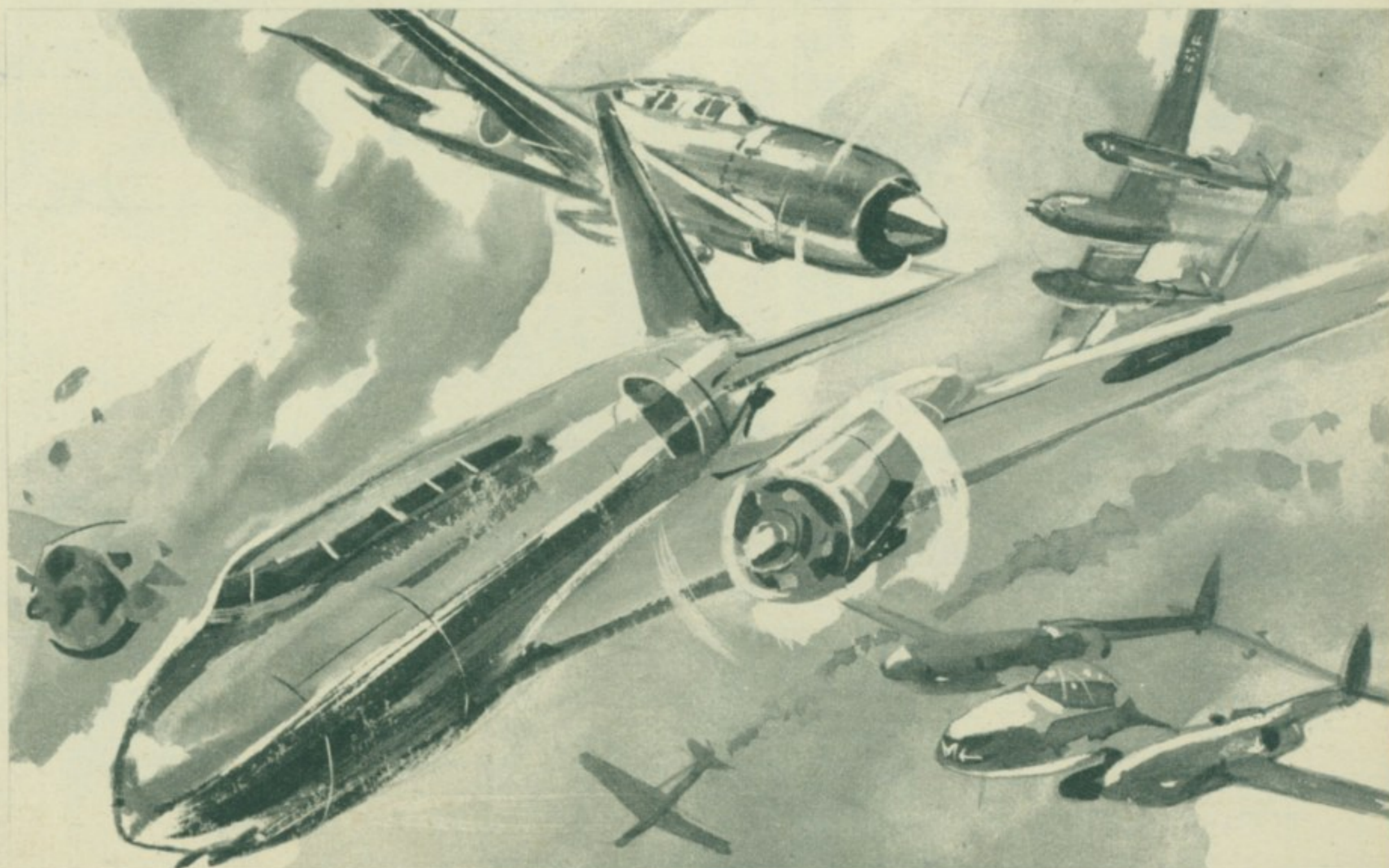
35, до тог тренутка неми радио-апарати загрмели су на свим авионима: „Пажња! Непријатељски авиони 10 степена горе!“

Незаказани трагични састанак одиграо се тачно у секунд. Све је личило на добро увежбани ваздушни балет. Лево горе појавиле су се мале, црне тачке. Јапанци, који још ништа нису приметили, летели су према Балилију где је пребрло да се спусте у 9 часова и 45 минута. Неколико секунди касније Јамамото и Угаки су приметили да се њихови ловци ослобађају помоћних резервоара и припремају за битку. Затим су угледали два лајтнинга који су се устремили на њих брзином од 600 километара на час. Ускоро је почео обрачун 12 америчких лајтнинга

кунди касније чуо се тресак а затим експлозија доле, дубоко у цунгли.

ЈЕДАН МИТ ЈЕ СРУШЕН

Угаки није имао времена да се прибере, а већ је његов мицубиси постао жртва америчких рафала. Пилот авиона који се димио покушао је да се спусти на површину мора. Тада је један хитац од 20 милиметара прекинуо његове команде и авион се с поломљеним крилом стропоштао у море. Када је Угаки дошао свести, његов авион је већ тонуо. Никад касније није схватио како је смогао снаге да се избави из његове олупине и исплива на обалу. Ваздушна битка изнад цунгле је у међувремену и

ПАЖЊА! НЕПРИЈАТЕЉСКИ АВИОНИ 10 СТЕПЕНИ ГОРЕ!

примећени, Американци који су им долазили у сусрет летели су изнад саме површине. Тачно у 9.30, по наређењу команданта ескадриле Мичела, нагло су почели да хватају висину праћећи према Сунцу. У 9 и 33 минута угледали су јужну обалу Бугенвила. У 9 часова и 34 минута игле њихових висинмера још су се пеле. У 9 и

са шест јапанских zeroа. Један лајтнинг неустрашиво се приближавао Јамамотовом бомбардеру не обзирајући се на три zeroа који су му већ били у репу. Американца је притиснуо на дугме за паљбу. Угаки је с ужасом видео како су се десни мотор а затим и крило авиона у ком је било Јамамото запалили. Неколико се

даље беснела. Један лајтнинг је оборен, шест су тешко оштећена а три zeroа су се срушила у море.

Сутрадан су јапански извиђачки авиони открили олупину Јамамотовог авиона. Нађени су лешеве адмирала и посаде. Један мит је срушен, Американци су најзад одахнули.

Б. В.

НАДАМ СЕ ДА ЋЕТЕ ОЦЕНИТИ КВАЛИТЕТ И АРОМУ ЧАЈА, ТУАН ХАЗАРДЕ! ВЕОМА САМ ПОНОСНА... ЈЕР ПОТИЧЕ С МОЈЕ ПЛАНТАЖЕ!

А СУДЕЋИ ПО ТОМЕ КАКО ВАМ ЈЕ СТАН ОПРЕМЉЕН... ПЛАНТАЖА ВАМ ДОНОСИ ДОБРЕ ПРИХОДЕ! АЛИ... СИГУРНО МЕ НИСТЕ ДОВУКЛИ ОВАМО ДА ПРОБАМ ВАШ ЧАЈ!

ПРОМУЋУРНИ СТЕ И ОТВОРЕНИ!

ТАЧНО, ТУАН ХАЗАРДЕ! НИСАМ ВАС ЗВАЛА ДА ПРОБАТЕ ЧАЈ! ПОТРЕБНИ СТЕ МИ ЗБОГ ЊЕГОВОГ ТРАНСПОРТА!

ВАШИ ЉУДИ ИМАЈУ МАЛО СУРОВ НАЧИН ВРБОВАЊА РАДНЕ СНАГЕ, МАДАМ ЦЕК-ЦЕ!

У ПРАВУ СТЕ... АЛИ НАЛАЗИМ СЕ У СТРАШНОМ ШКРИПЦУ! ВРЕМЕ ЈЕ ДА СЕ ЧАЈ ОБЕРЕ...

... А МОЈ ПИЛОТ ЈЕ ...ИМАО НЕКУ НЕЗГОДУ!

РАЗУМЕМ И ВИДИМ...

... ДА ТО НИЈЕ БИЛА ОБИЧНА НЕЗГОДА КАКВА СЕ ДОГАЂА ПИЛОТИМА! ЗАР НЕ?

ТАЧНО! ЗНАТЕ, НАШЕ ЏУНГЛЕ СУ ПУНЕ БАНДИТА... КОЈИ ПУЦАЈУ НА СВЕ АКО ВЕРУЈУ ДА ЋЕ ПЛЕН БИТИ ДОБАР!

ИПАК... ЗБОГ ВЕЋЕ СИГУРНОСТИ ПРОМЕНИЛА САМ ПЛАН ЛЕТА ТАКО ДА ЋЕТЕ У ГЛАВНОМ ЛЕТЕТИ ИЗНАД МОРА! ДОБИЋЕТЕ И НАОРУЖАНОГ ПРАТИОЦА...

АХ, ЧУДАС! ДОЛАЗИТЕ У ПРАВИ ЧАС! НАШ ПРОБЛЕМ ЈЕ РЕШЕН! ТУАН ХАЗАРДЕ, ОВО ЈЕ ЧУДАС... НАДЗОРНИК МОЈЕ ПЛАНТАЖЕ!

ТАЧИНО! ЗБОГ ТОГА ЋЕМО 34 ПРОВБНИ ЛЕТ УПОТРЕБИТИ НАЈВЕЌИ КОСМИЧКИ БРОД НА СВЕТУ! МЕХАНИЧАРИ ЋЕ УГРАДИТИ НОВЕ МОТОРЕ У НУЛА X 34 ТРИ ДАНА!

ТРИ ДАНА СЕ ПОСАДА ОДМАРАЛА И РАЗГОВАРАЛА О ПРЕДСТОЈЕЋЕМ ЛЕТУ...

КАО ШТО ЗНАТЕ, ДОКТОР КАРЛСОН НЕ ИДЕ С ВАМА! СМЕНИО САМ ГА С ДУЖНОСТИ ЗБОГ ГРЕШКА КОЈЕ ЈЕ ПРАВИО НА МАРСУ!

У ПРАВУ СИ, ПОЛЕ! УЗЕТИ ЊЕГА НА ОВАКАВ ЛЕТ, БИЛО БИ РИЗИЧНО!

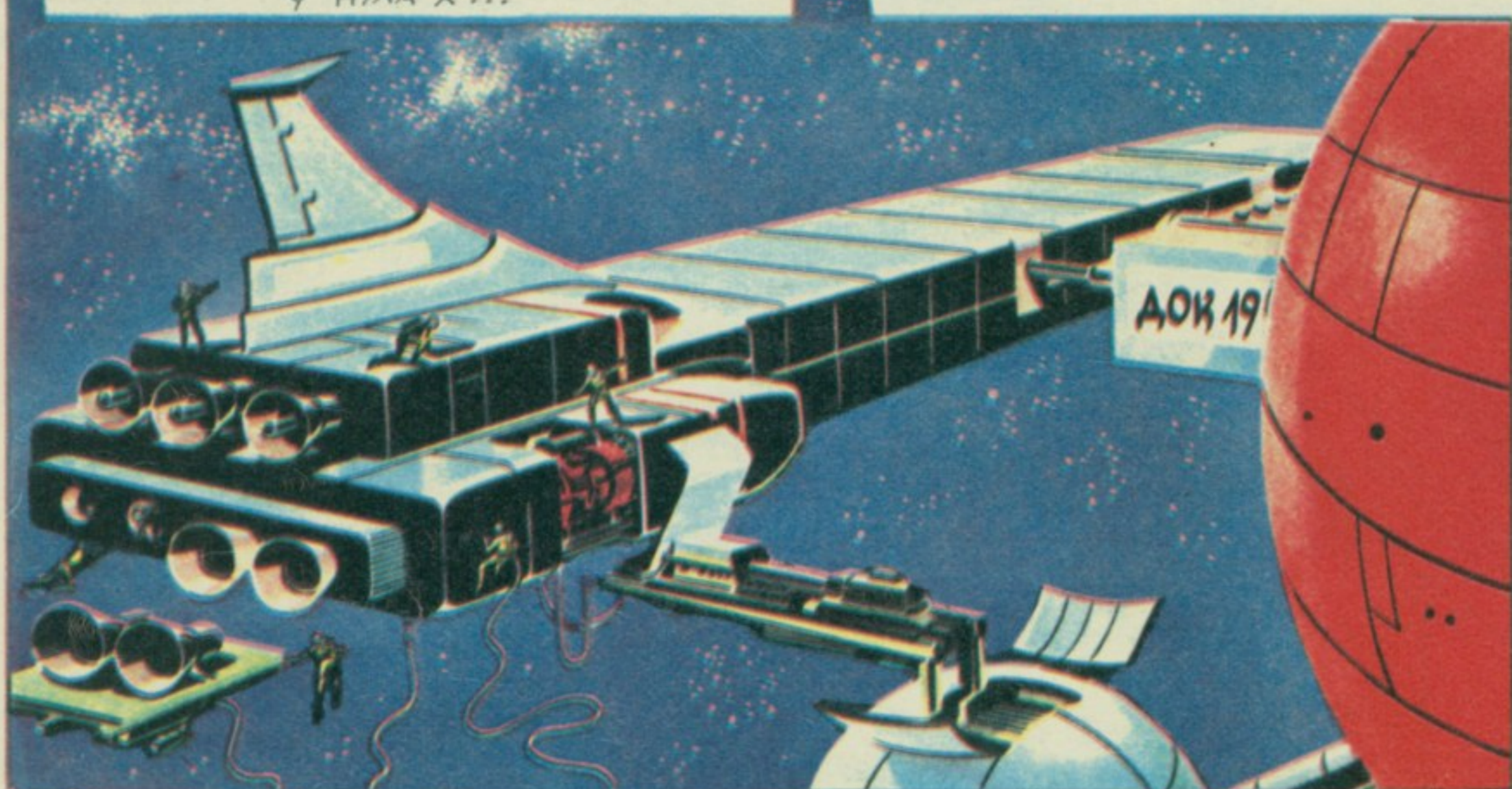

А ЗАШТО СЕ МОТОРИ УГРАЂУЈУ У БРОД ОВДЕ А НЕ НА ЗЕМЉИ?

ЗБОГ ОПАСНОСТИ ОД ШПИЈУНАЖЕ, ГРЕГ! ПОРЕД ТОГА, УШТЕ ДЕКЕ СЕ НА ВРЕМЕНИУ И ГОРИВУ!

34 ТО ВРЕМЕ, МЕХАНИЧАРИ У КОСМИЧКИМ ОДЕЛИМА УГРАЂИВАЛИ СУ НОВЕ МОТОРЕ У НУЛА X...

НЕГДЕ У ЈЕДНОМ КУТКУ ОГРОМНЕ КОСМИЧКЕ СТАНИЦЕ, ЈЕДАН ЧОВЕК ЈЕ ВРШИО СВОЈЕ ЛИКНЕ ПРИПРЕМЕ...

НЕПРИМЕЋЕН, ОН СЕ УШЊАО У ЦИЛИНААР КОЈИ ПОВЕЗУЈЕ СТАНИЦУ С НУЛА X...

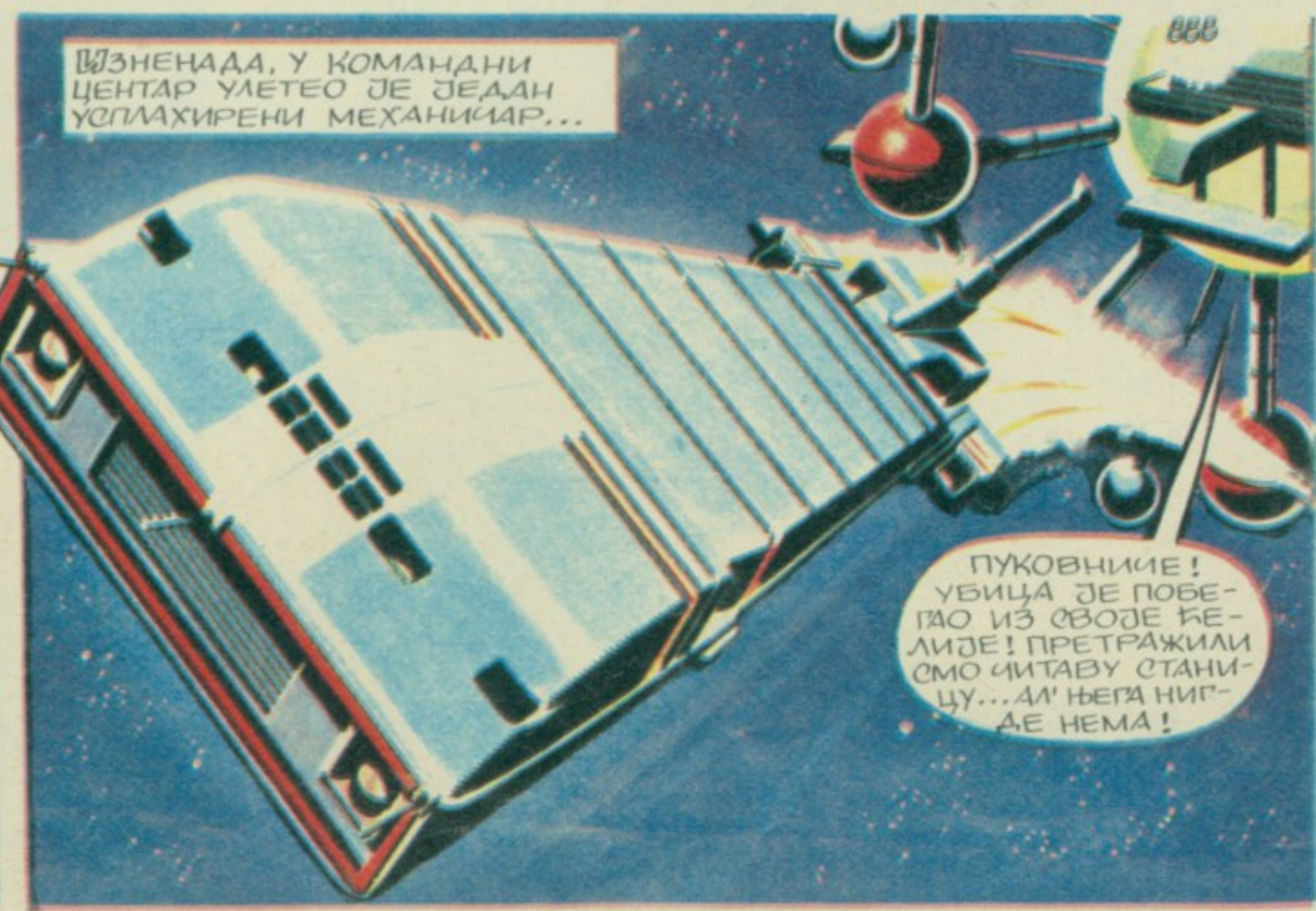
... И ПОТРАЖИО СКЛОНИШТЕ У ГЛАВНОЈ ОДАЦИ ЗА СМЕШТАЈ ГОРИВА...

ДВА ЧАСА КАСНИЈЕ ПОЛ ТРЕБЕРГ И ЊЕГОВА ПОСАДА БИЛИ СУ СПРЕМНИ ЗА УЛЕТАЊЕ... НЕ СЛУТЕКИ ДА ЋЕ НА БРОДУ И ЈЕДАН СЛЕПИ ПУТНИК...

СРЕКНО, МОМЦИ! ДРЖАЋЕМО ВАМ ПАЛЦЕВЕ!

НАДАМ СЕ ДА ЋЕ БРОД ИЗДРЖАТИ СНАГУ НОВИХ МОТОРА!

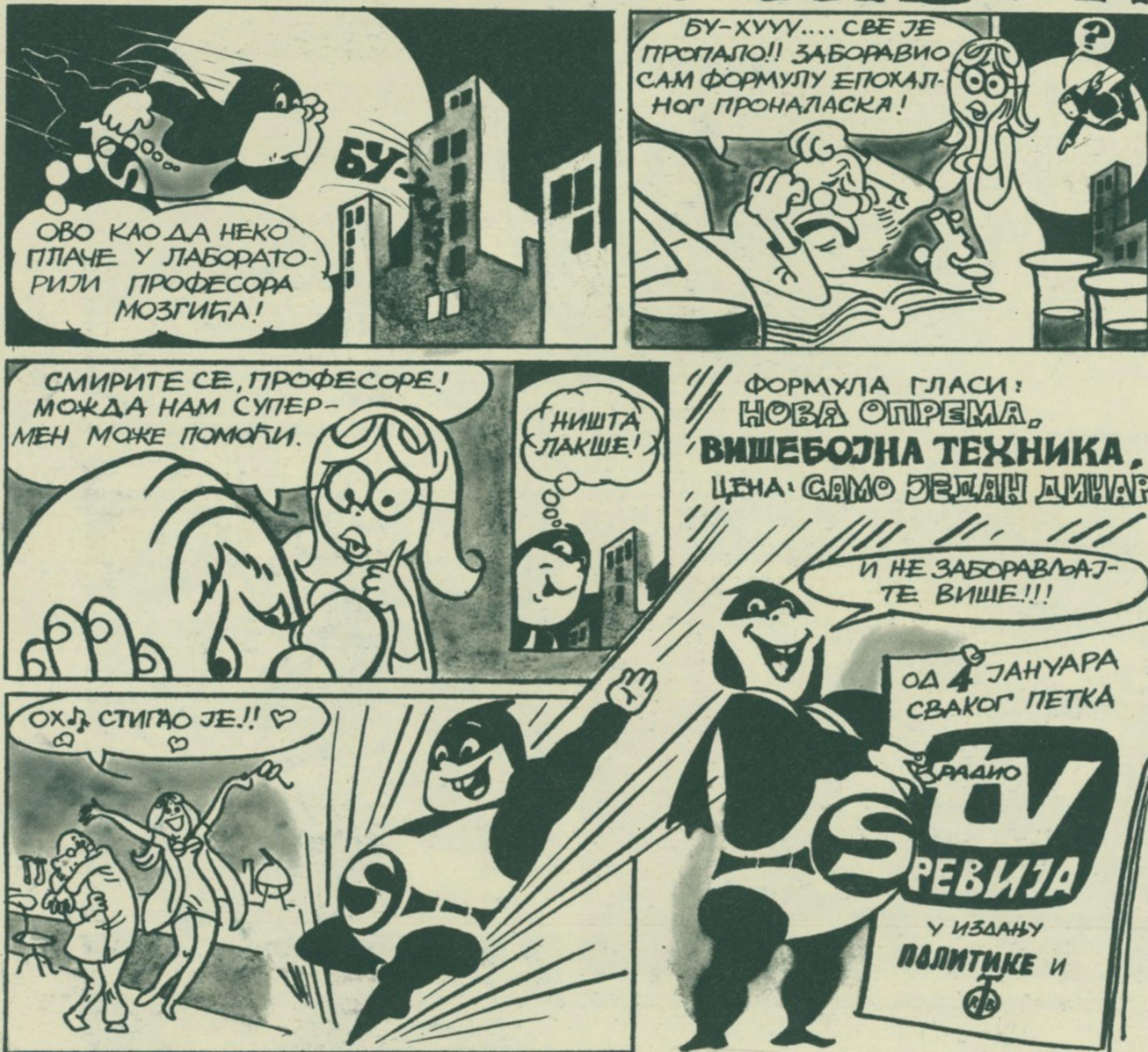
НЕЗНАНАДА, У КОМАНДНИ ЦЕНТАР УЛЕТЕО ЈЕ ЈЕДАН УСПЛАХИРЕНИ МЕХАНИЧАР...

ПУКОВНИКЕ! УБИЦА ЈЕ ПОВЕЉАО ИЗ СВОЈЕ КЕЛИЈЕ! ПРЕТРАЖИЛИ СМО ЧИТАВУ СТАНИЦУ... АЛ' ЊЕГА НИГДЕ НЕМА!

ЗАДАТАК ЗА

СУПЕРМЕН БДИ НАД
ЗАСПАЛИМ ГРАДОМ. НАЈЕДНОМ...

ЧИЈЕ ВРЕМЕНА

ХУМОР **

— Хало, хало, јесте ли то ви, докторе?

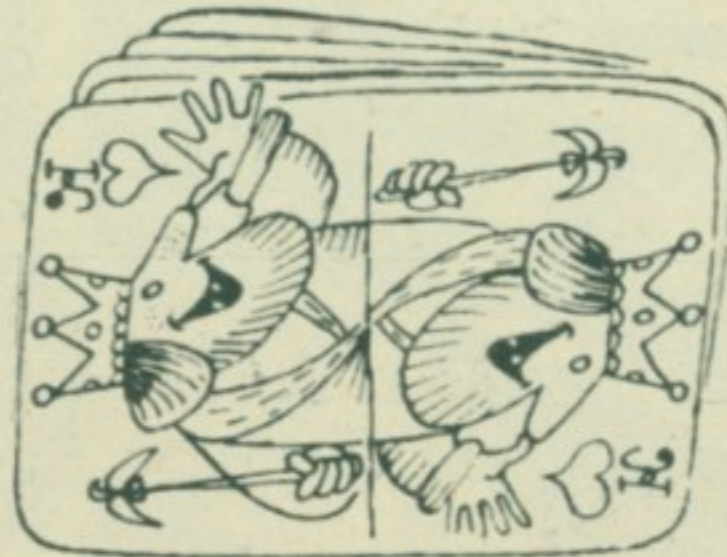
— Жао ми је, али не одговарамо на питања из школе.

— Заборавио сам који сам Луј. Дванаести или тринаести.

АДУТ

Картање и све хазардне игре најстроже су забрањене у Бразилу. Због тога су ревносни заштитници закона дигли праву узбуну кад су добили анонимно писмо да неко намерава да проширује у Бразил неколико кофера пуних карата за играње. Царинници су заиста успели да открију и заплене кофере са шпилевима карата које су ускоро биле изложене јавној продаји. Тек тада је откривено да се карте не могу продати јер је у сваком шпилу недостајао краљ-херц. Царинници су стога

били више него задовољни кад су успели да заплене карте продају као стару хартију. Нису, разуме се, ни слутили да је купац неупотребљивих карата био главом кријумчар. Он је још пре то што је карте спаковао у кофере из сваког шпила извукао херц-краљеве и лако их прокријумчарио у свом личном пртљагу. Наравно да му после није било нимало тешко да комплетира све шпилеве.

**ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА**

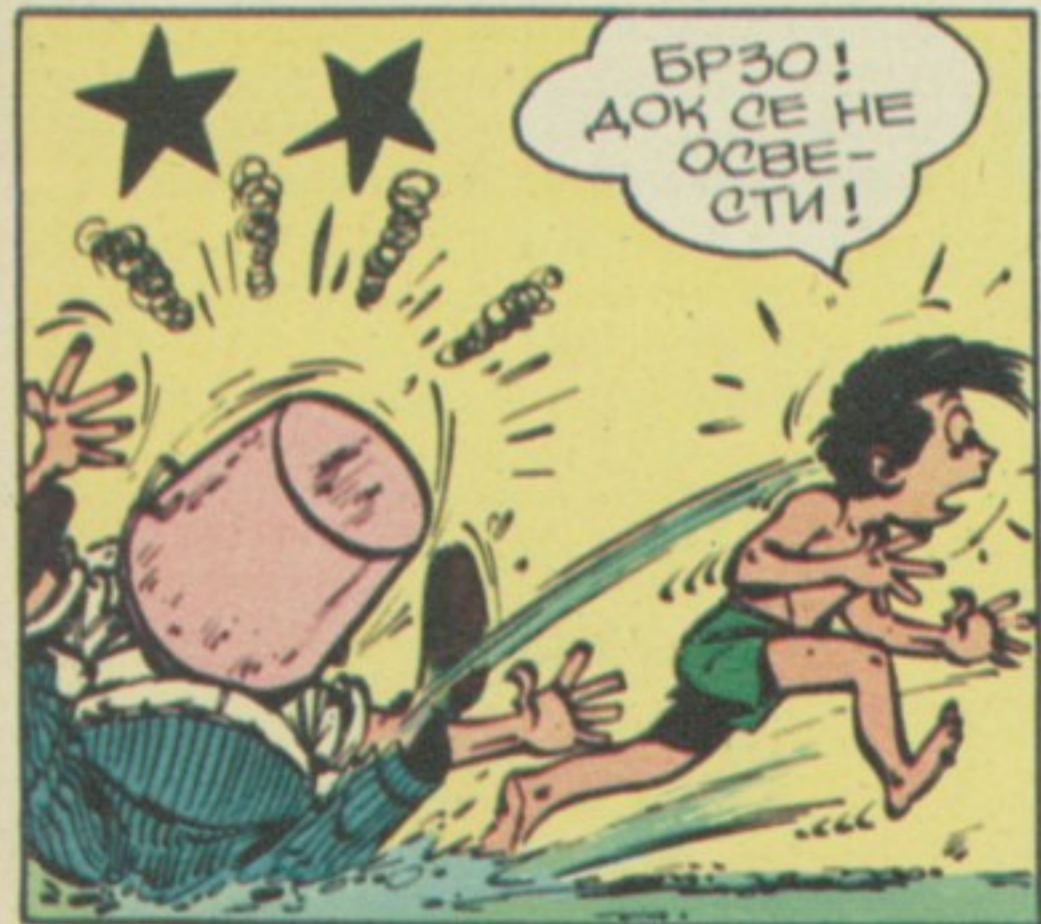
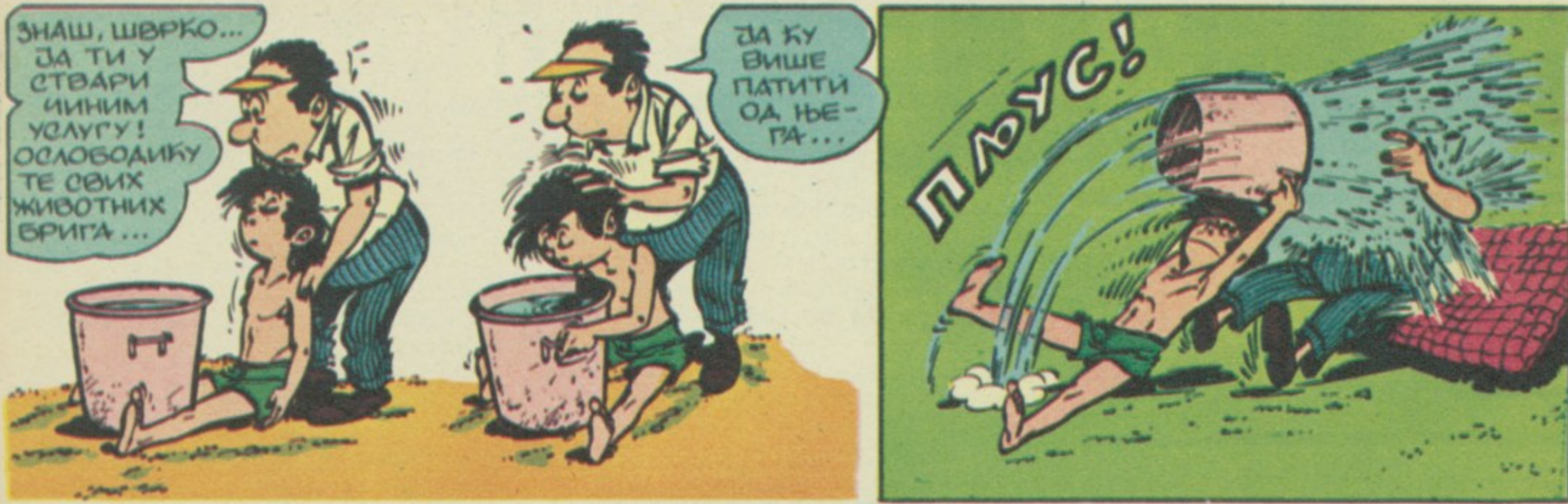
**И ЈЕДАН ЈЕ НЕ-
ПРИЈАТЕЉ МНОГО,
А СТО ЈЕ ПРИЈАТЕ-
ЉА МАЛО.**

(Наша народна пословица)

**ЈА ВОЛИМ ЕВА САРДИНУ
СА ЗНАКОМ МОРЖА**

НЕВОЉЕ СА ВОДОМ

ЗАНИМЉИВА ГЕОГРАФИЈА

Људи на нашим цртежима знају да се ради о обичној игри и зато се не љуте на ову збрку. Ваш задатак је да сваког од њих сместите уз слику његове родне земље, односно, да кажете које слово одговара ком броју.

Решење:

1 - Б; 2 - Г; 3 - Д; 4 - Б; 5 - А; 6 - Е

ЛАНАЦ СМРТИ

БОРБА ПРОТИВ НЕВИДЉИВИХ

2

УПОРНИ ИНСПЕКТОР ГРАХАМ ПОКУШАВА ДА РЕШИ ТАЈНУ СМРТИ НАЈПОЗНАТИЈИХ СВЕТСКИХ НАУЧНИКА

Грахам је управо хтео да оде кад зазвони телефон. На екрану се појави Вол:

— Веб је вероватно имао свраб — јављао је он.

— Свраб? — понови Сенгстер за-препашено. — А зашто?

— Намазао се јодом по левој руци од рамена до лакта. Истина, на његовој руци нема трагова ни свраба нити ичег другог. Ако није због лечења, онда се намазао због склоности према уметности.

На Воловом лицу појави се осмех.

— Ако ми дате долар, рећи ћу вам и ово: И Мајо је имао руку намазану јодом?!

А можда има беже?

Докторка Куртис имала је увек строг израз лекара, а Грахама је много забављало да се прави како га не примећује. Осим тога, докторка Куртис је имала црну ковчугу косу, била је висока и витка.

— Има више од месеца дана како је Ирвин постао чудан — рече докторка Куртис. — Саветовала сам му да се мало одмори. Шериданова смрт га је тешко погодила.

— Извините — прекиде је Грахам — ко је Шеридан?

— Стари Ирвинов пријатељ, енглески научник. Умро је прошлог четвртка, мислим од срчане капи.

— Још један! — мрмљао је Грахам.

— Шта сте рекли? — упита докторка Куртис, и рашири своје крупне црне очи.

— Ништа — одговори Грахам. — Је ли Ирвин имао неке везе с извесним Фосетом?

— О, свакако. То је доктор Фосет, управник луднице. Али какве везе има доктор Фосет с Ирвиновом смрћу?

— Моја служба је нарочито заинтересована за истраживање вашег брата и његова изненадна смрт изазива сумње које треба разјаснити — рече.

Задовољна овим објашњењем, Хармони Куртис му пружи руку кад су се растајали.

Први шајрајову

На улици га је чекао поручник Вол у аеромобилу.

— Шта је? Изгледате као ловачки пас који је открио траг — упита Грахам.

— Сазнали смо да су Веб и Мајо своје последње телефонске разговоре водили са професором Дакином, великим научником.

— Дакин станује на Вилијам стриту, у вашем крају.

Прстигли су четири возила, остављајући иза себе четири шофера који су најпре били запањени а онда почели да сипају псовке.

Вилијам стрит се нагло приближавао са својим облакодерима. Аеромобил направи нагли заокрет и поче да се спушта у спиралу.

Спустили су се не смањујући брзину. Вол се намести на седишту и рече:

— Ови силасци увек ме забављају.

Грахам се уздржа од коментара. Његову пажњу привукао је аеромобил који их је прстигао великом брзином. Оштре Грахамове очи препознале су возача.

— Ево га! — узвикну Грахам. — То је Дакин! Брзо за њим!

Али трка није дуго трајала. Возећи лудачком брзином горњим путем Дакин је на једној окуци са 180 ударио у ограду ваздушне писте, прескочио је и разбио се ударивши у облакодер.

— На жалост, од Дакина не можемо више ништа дознати! — рече Грахам. — Хајдемо одавде.

Дакин није осћавао по року

Брижљива истрага по Дакиновом стану није донела никакав занимљив резултат. Нису нађене никакве поруке, никакве неразумљиве белешке; ништа што би било ненормално. Нашли су и овде боцицу јода, празну, али то им ништа није говорило.

— Треба отићи у лудницу доктору Фосету. Овде само губимо време — рече Грахам Волу.

У Алабами су се модерне зграде душевне болнице простирале у круг од пола километра. Некад је ту био парк.

Доктор Фосет је био сува кост и кожа, с великом главом и пачјим ходом. Стојећи иза писаћег стола великог као трг, изгледао је још сићушнији. Пажљиво је читао лист на коме су биле откуцане Вебове речи, које му је Грахам донео.

— Сумњао сам у његову неуравнотеженост, али морам признати нисам знао да је дошао до таквог растројства.

— У чему су се састојале ваше сумње? — упита Грахам.

— Видите: био сам пасиониран шахиста, као и Веб, и то је био једини разлог што смо постали пријатељи, пошто нисмо имали ниједну другу заједничку црту. Веб је био физичар и његов рад није имао никакве везе с душевним болести-

ма, али од пре неколико месеци почео је веома да се интересује за моје студије. На његов изричит захтев, дозволио сам му да посећује клинику и да посматра неке наше болеснике.

— Да ли вам је образложио своје изненадно интересовање?

— Не, нисам га ни питао — одговори Фосет нестрпљиво. — Веб се интересовао за пацијенте који су патили од привиђења удружених с манијом гоњења. Последњи пут јавио ми се телефоном: изгледао је врло узнемирен и тражио је статистичке податке о проценту гушавости код идиота.

— И ви сте му дали податке?

— Не. — Фосет извади једну хар-

— Недостатак јода — одговори Фосет.

— Јода! — Грахам и Вол се погледаше а онда Грахам упита: — Има ли пораст јода какву везу са идиотизмом?

Фосет прасну у смех.

— Кад би било тако, онда би било много идиота код морнара и ста новништва уз обалу, чија је прехрана богата јодом.

И Грахам и Вол помислише исто, обојица су поново видели неразумљиву Вебову забелешку: „Сигурно се зна да морнари имају виши степен запажања од нормалног...“

Запажање? Које врсте. Односи ли се то на привиђења или на празноверје о морским змијама, сиренама, сабласним бродовима и на морнаре који су се утопили а чији се духови појављују по месечини?

Грахам не верује у гроје

Било је лепо, светло и свеже јутро. Грахам је стајао пред огледалом, кад звоњава телефона угуши звук његовог електричног бријача.

ВОЗЕЋИ ЛУДАЧКОМ БРЗИНОМ ОД 180 КИЛОМЕТАРА ДАКИН ЈЕ НА ЈЕДНОЈ ОКУЦИ УДАРИО У ОГРАДУ И РАЗБИО СЕ О ОБЛАКОДЕР

тију и пружи је Грахаму. — Спремио сам те податке, али пошто је у међувремену Веб умро...

— Али... — рече Грахам прегледајући лист — нема ниједног случаја гушавости у две хиљаде болесника ове клинике. А како видим, и у другим душевним болницама гуша је непозната или је врло ретка.

— То ништа не значи. То просто показује да идиоти нису више подложни гуши, али од ње не болују ни шофери, ни хиљаде сликара, па ни полицијски агенти.

— Кад добијем гушу, обавестићу вас — изјави Вол невесело.

— Шта изазива гушавост? — пресече Грахам.

На екрану се појави лице неког младића.

— Овде Шмитсонов институт — рече младић. — Господин Харимен је синоћ хтео нешто да вам јави, али није могао да вас пронађе.

— Да, био сам у Алабами. О чему се ради?

— Господин Харимен ми је наредио да вам јавим, да је према информацијама које је могао да прикупи из целог света, за последњих пет недеља умрло 18 научника. Седам од њих су странци а једанаест Американци.

— Осамнаест! — узвикну Грахам. — Дајте ми њихова имена?

ВУЛКАНСКО ПЛЕМЕ

Записивао је имена и националност крај сваког од њих.

Вол уђе у часу кад је Грахам завршавао са читањем фото-новина. Ушао је важним кораком.

— Нисте ви једини који нешто проналазите! — рече Вол. — Имам резултате аутопсије. И Мајо и Веб били су напуњени дрогом.

— Дрогом — поновио је Грахам не верујући.

— Мескал — настави Вол. — Посебна врста мескала, јако концентрисана. А њихови бубрези били су пуни метиленског плавика. За мене овај случај прелази у одељење за дроге.

Грахам ми пружи листу добијену од Харимена.

— Погледајте ово. Према обавештењима које је Институт сакупио, ових осамнаест научника умрло је од првог маја до данас, односно у времену од пет недеља. Дроге?

— И научници могу да узимају дроге. Онда су спремни на све, да пуцају у празно и да скачу са крова.

— Прича са мескалом не може да ме убеди.

— До дрога се долази увек преко познанства. Претпоставимо да је један научник исцрпљен напорним радом, пронашао да му извесно надражујуће средство, за које је мислио да је далеко мање опасно него што у ствари јесте, помаже у раду. Природно је да је то средство препоручи својим пријатељима.

Грахам је одсутно гледао копију дневног листа „Сана“ која је прелазила телевизијским екраном.

ЛОВАЦИ С МОРА ПОЗНАВАЛИ СУ ЛЕКОВИТЕ ТРАВЕ И ТУНГА ЈЕ БРЗО СТАО НА НОГЕ...

ГЛЕДАЈ, КХО!

ЈЕДНОГ ЈУТРА...

САМО РАТНИК ИМА ПРАВО ДА ХИТНЕ КОПЛЕ! ТИ БЕШ МИ НОСИТИ ОРУЖЈЕ... И НЕ ЗАБОРАВИ ДА СИ РОБ!

ЗАШЛИ СУ ДУБОКО У ШУМУ...

ЈА ЗНАМ ДА ТИ АДУЖЕМ ЖИВОТ, АЛ' ЈЕДНОГ ДАНА СТЕКИ КУ СЛОБОДУ И ТИ БЕШ ЗАЖАЛИТИ ЗБОГ ТИХ СВОЗИХ РЕЧИ!

ТИХО! ДОДАЈ МИ КОПЛЕ!

МЕСО ДИВЉЕГ ВЕПРА ЈЕ ПОГЛАСТИЦА ЗА ЛОВЦЕ! А ЊЕГОВО КЕ СЕ УСКОРО ПЕЊИ НА ВАТРИ!

МОЖЕ КОПЛЕ МУ СЕ ЗАРИМО У БОК! НЕКЕ ДАЛЕКО СТИЊИ!

ТРАО ЈЕ ИМАО ПРАВО. РАЊЕНА ЖИВОТИЊА ОРУШИЛА СЕ ПОСЛЕ НЕКОЛИКО КОРАКА. ОБРАДОВАН УСПЕХОМ, ЛОВАЦ ЈЕ ЗАБОРАВИО НА ОПРЕЗНОСТ...

ААААХ!

Зајонейка с јодом

„Јутрос је пред Централном библиотеком у Петој улици, погинуо доктор Стефан Рид. Најпре је изазвао неред, а онда се бацио под ултразвучни камјон. Смрт је наступила одмах. Рид је био један од најбољих међународних стручњака за оптичку хирургију.“

Грахам угаси апарат, а затим узеше шешир.

— Деветнаести — рече полугласно.

Вол се подиже и пође за Грахамом. Није више био сигуран у теорију о дрогама.

На месту несреће један сведок је говорио:

— Кад је дошао испред мене, његово је лице помодрело. Одједном је изгледао као да га је нешто напало. Бесомучно је махао, као да је хтео да одбије неки ударац, урлао је неразумљиве речи а онда се бацио напред улице.

— Нисте разумели шта је говорио?

— На жалост, не!

Вол тргну Грахама из размишљања:

— Још нису почели са аутопсијом, али су већ пронашли заједничку црту са осталима: мазање јодом.

— По левој руци? — запита Грахам.

— Не. Рид је вероватно волео промену, намазао се од кука до колена.

— Значи, можемо га додати нашем списку — закључи Грахам.

— Арте, ваша теорија о дроги може се односити на мескал, али какве везе имају други састави? Ни метиленско правило ни јод нису дроге, бар не у вашем смислу. Нешкодљиви су и не прелазе у навик, нити су икога довели до лудила.

— То се исто може рећи и за воду, али има их који је мешају са вискијем? — примети Вол.

(Наставиће се)

ПОДСЕТНИК

Мапе са 10 коверата и хартијом за писање. У заглављу писама су цртежи разних животиња. „Пошта за младе“ може се купити у продавници „Шумадија“ Кнез Михаилова 26. Цена 7,45 и 7,70 дин.

ЗА ПОКЛОН

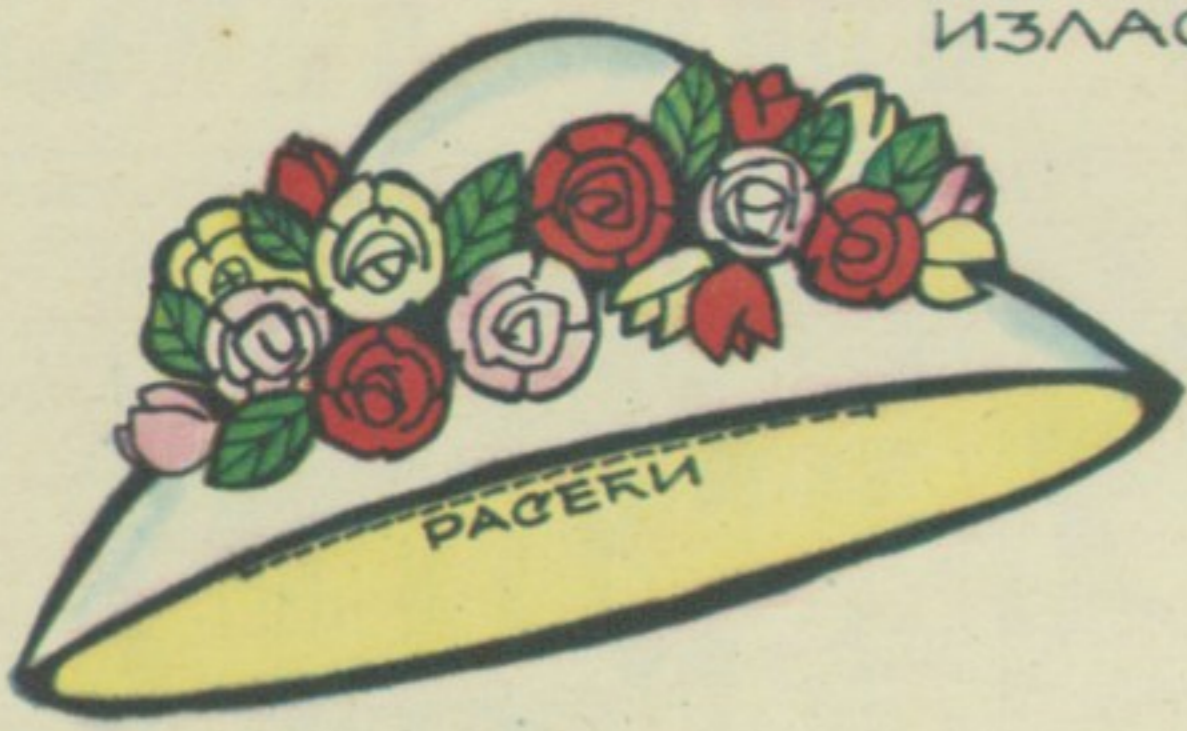
ПЛОЧА ЗА ВАС

ФЕРЕРА И ДЕКЕНГЕ

Песме „Телефон“ и „За оне што на лицу носе боре“ већ су доста дуго популарне. Прву је лансирао Нино Ферер на последњем фестивалу у Сан Рему, а код нас је стекла популарност захваљујући пре свега вокално-инструменталном ансамблу „Елипсо“. Другу мелодију је код нас досад изводио једино овај састав. На плочи коју је издао РТБ, поред ове две песме, налазе се ове: „За мене је добро“, „Волео сам те“. Вокални солиста је црнопути студент из Конга Киншасе Еди Декенга. Цена плоче је 700 динара.

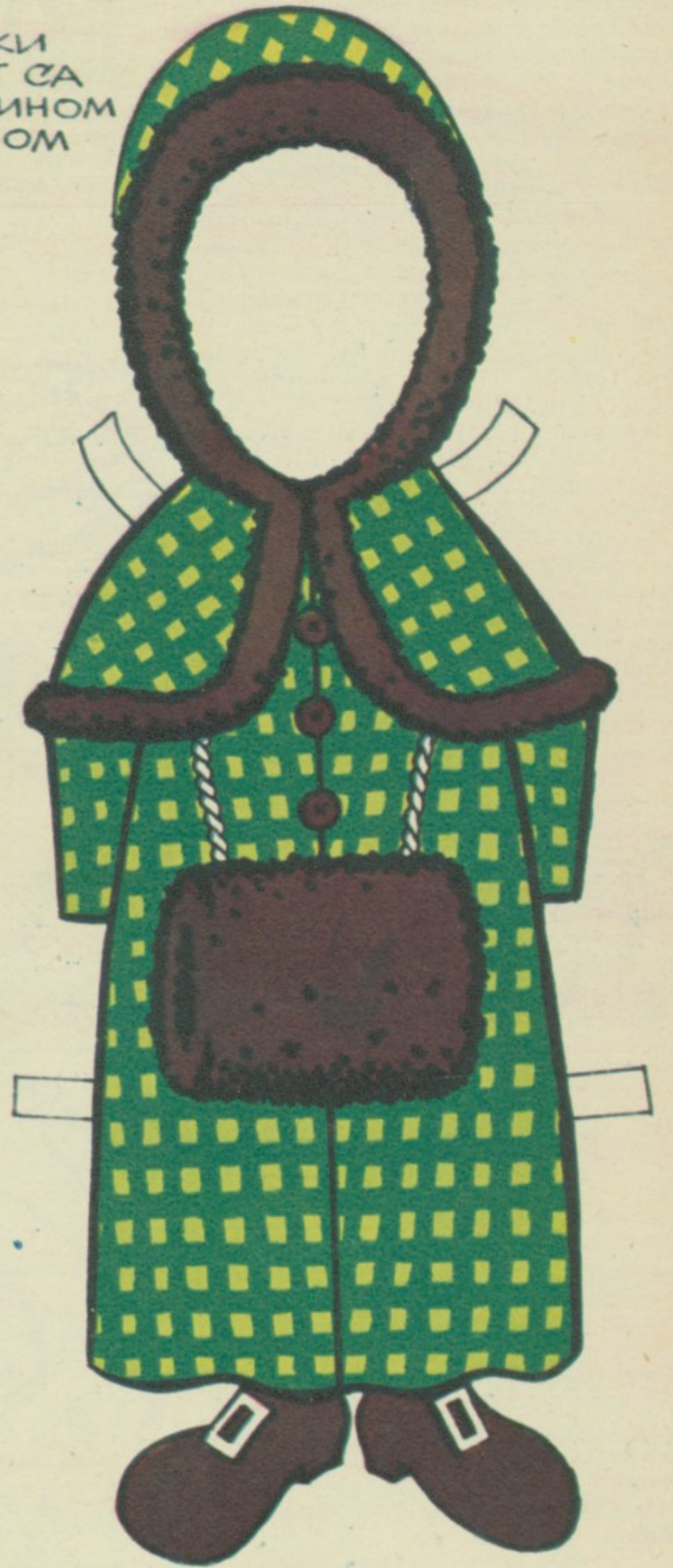

ШЕШИР ЗА
ИЗЛАСКЕ

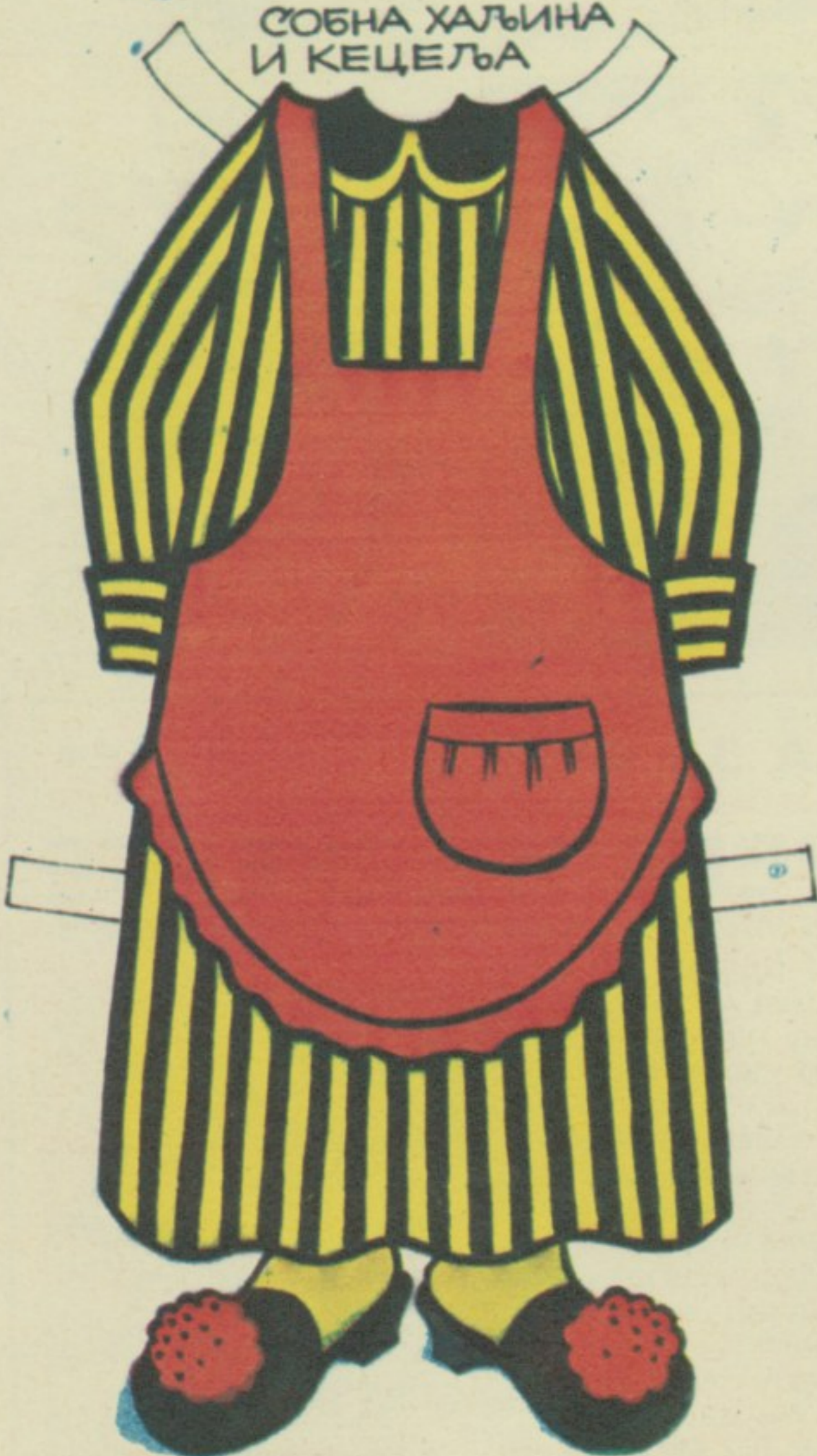
ОБУЦИТЕ БАКУ СТАКУ

ЗИМСКИ
КАПУТ СА
ПЕЛЕРИНОМ
И МУФОМ

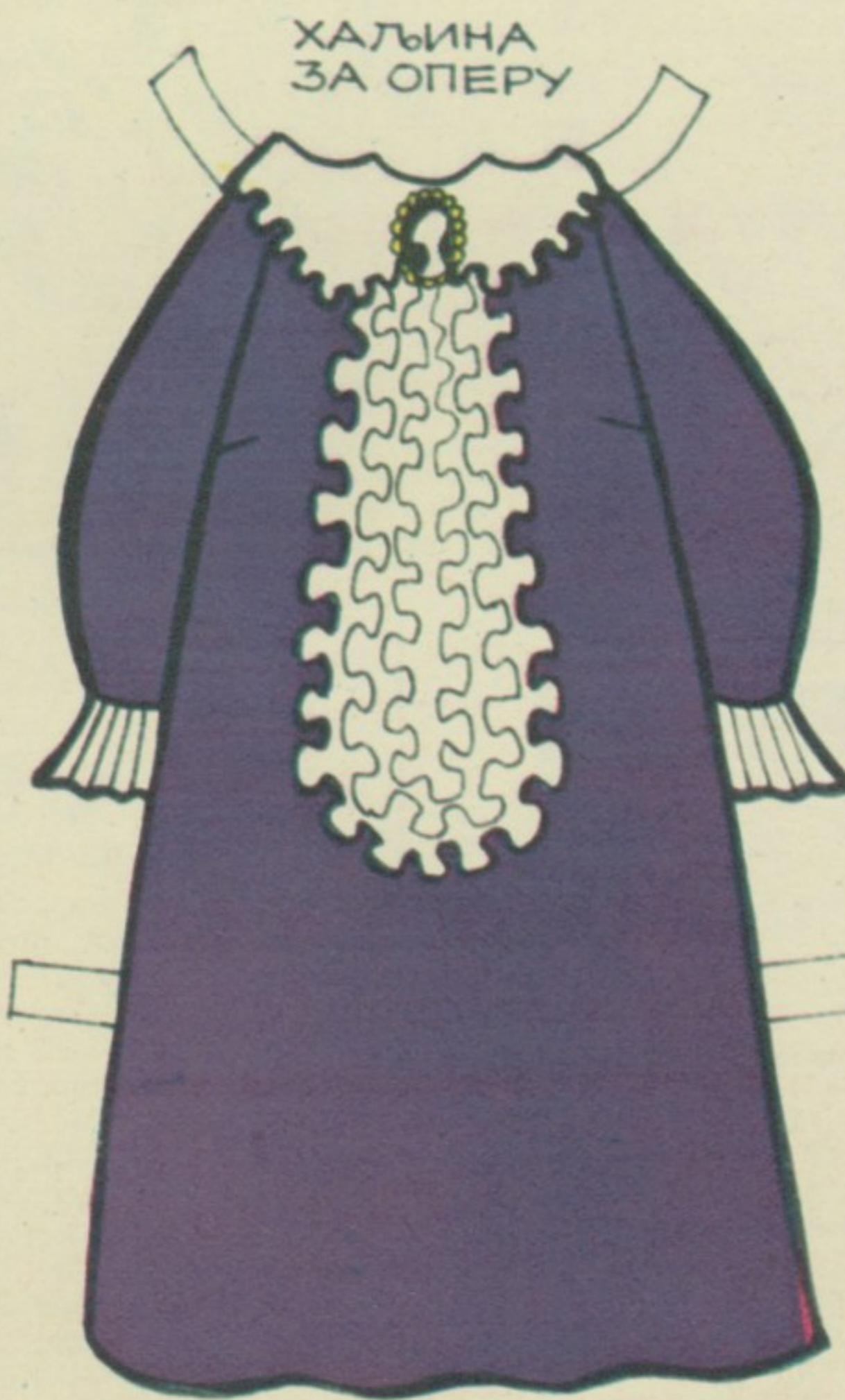

КАПА ЗА
СПАВАЊЕ

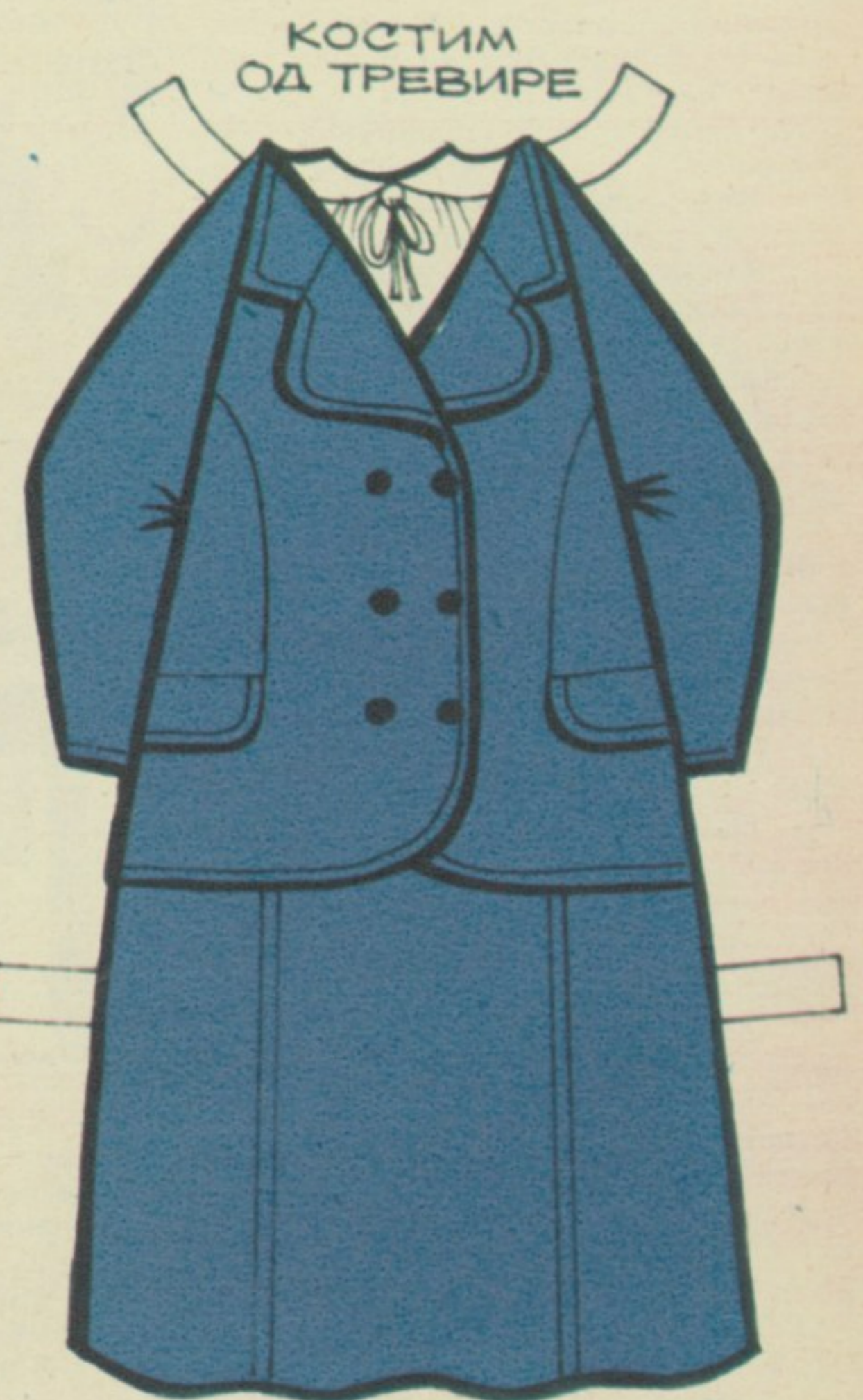
СОБНА ХАЉИНА
И КЕЦЕЉА

ХАЉИНА
ЗА ОПЕРУ

КОСТИМ
ОД ТРЕВИРЕ

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из земље и иностранства. Имам 10 година и ученица сам IV разреда. Хоби ми је скупање салвета и значака. Језик дописивања: српскохрватски и руски. Весна Драгојловић, Ул. Сремских одреда број 8, Сремска Митровица.

Стално читам ваше новине. Имам 14 година и идем у 8. разред. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из иностранства. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Љубомир Стакић, Авенија 2/44, Мостар.

Много ми се допада ваш лист. Купујем га редовно, али сам пропустила број 888, у којима га више нема, па сам због тога несрећна. Изгубићу тај број, а са њим и редослед у мојој збирци. Молим вас, помозите ми! Можда ће ми тај „Забавник“ послати неки читалац, ако га има. Унапред захвална. Олгица Илић, Ул. Батва бр. 4, Тузла.

Драги „Забавнице“, читам те од 8. године. У својим рубрикама испуњавао си свакојаке жеље. Молио бих те зато да и мене испуниш једну у твојој рубрици „Тражимо пријатеља“. Та молба гласи: „Желео бих да ми се јави девојчица из Панчева, која је проводила годишњи одмор у Буљарици. Има црвени рекорд 1700 са бројем ПА 81-78. Љубо Вучетић, школа „Вук Караџић“, Куманово.

Један сам од твојих редовних читалаца и могу ти рећи да сам задовољан. Иначе, желео бих да се дописујем са омладином из наше и страних земаља. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Ја имам 17 година и идем у III разред гимназије. Обожавам бит-музику. Еранислав Стефановић, Београд, Маријане Трегоран број 81.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама. Хоби ми је сакупљање салвета и разгледница, као и марака. Зовем се Јовић Вера, имам 13 година, Орловићева 119, Рума, Срем.

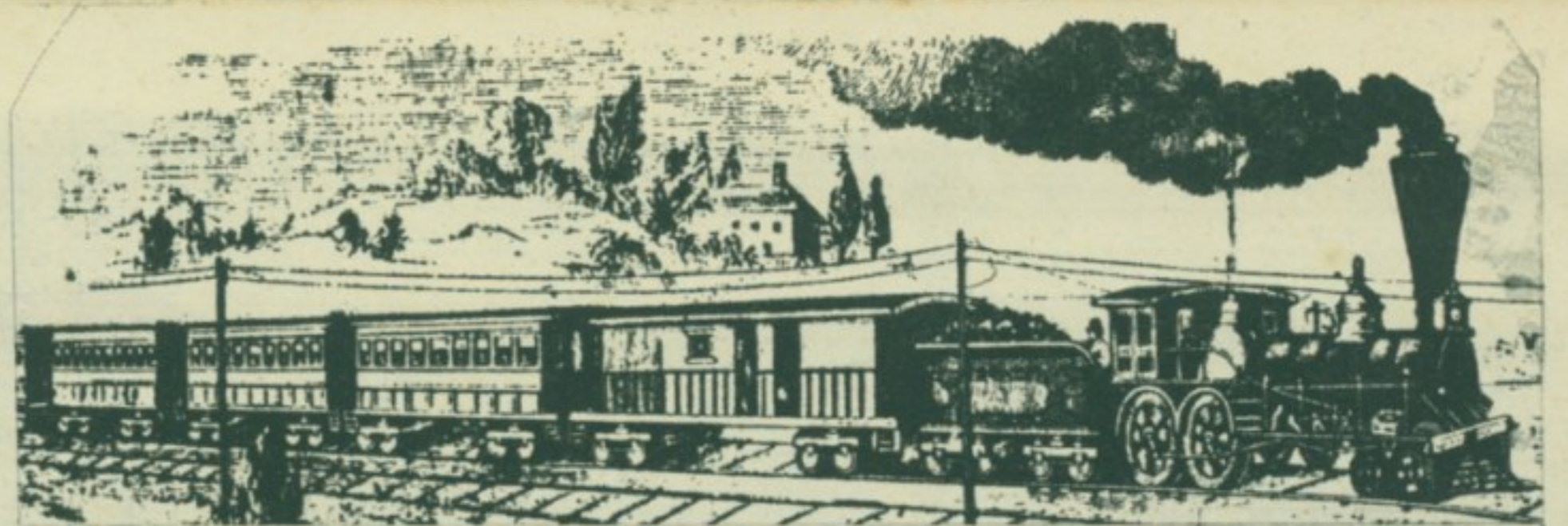
Хтела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм земље. Ученица сам VI разреда. Сакупљам салвете и маркице. Марија Банковић, Ново Милошево, ул. Маршала Тита бр. 21.

Желео бих да се дописујем са читаоцима „Забавника“ као и љубитељима бит музике. Имам 16 година. Владо Николовски, Ул. 436 бр. 16, Скопје.

Желела бих да се дописујем са вршњацима. Ученица сам VI разреда и имам 12 година. Светлана Влајанков, Бурђево, Нови Сад, Бранка Радичевића 16.

Имам 16 година. Желела бих да се дописујем са усамљеним младим из наше земље. Волим романтичну музику и навијам за „Црвену звезду“. Гордана Јовановић, Ул. Војводе Миџа 30, Београд.

Имам 10 година и ученица сам VI разреда. Желим да се дописујем са другарицама и друговима из целог света. Љиљана Милојевић, ул. Ане Франк 1, Београд.

МАЛА ПОШТА

ОСТАНИ И ДАЉЕ ЛЕП

Драги Забавнице,

Читам те од 8 године а сада ми је 26. Била сам без оба родитеља, па ми је некад било тешко да дођем до тебе, али једна добра другарица ми га је увек посуђивала. Ни данас ми није много лакше, али снаћем се некако. Мој седмогодишњи син се одрекао свакодневне кифле само да би на крају недеље прегледао твоје странице. Он полако већ сриче слова, па се надам да ће бити у стању већ ове године да те чита. Кад научи, читаће твој додаток.

Мало сам закаснила с одговором да ли да се повећа цена Забавнику, са додатком: за мене није важна цена, важно је да останеш и даље леп и приступачан као до сада.

Много среће вам жели ваша стара читатељка са породицом, Антуном, Олгицом, тата Јосипом и Фемком.

Станка Пауновић, Сомбор

КАКАВ ЈЕ САТ ЛУИСДОР

Драги Забавнице,

Веома ме се свидела ваша рубрика „Како купити часовник“. Мене интересује је ли тачно да је Луисдор најстарији сат на свету, како се навија, каква је његова отпорност према води, ударцима и промени температуре, да ли је антимагнетичан и колико један такав часовник стаје?

Драган Латинковић, Сарајево

Луисдор као марка часовника не постоји. То је само фабричко обележје за један часовник марке Дарвил. (Познато је на пример да Докса има седам фабричких обележја — шифара). Иначе вредност таквог (поглаћеног) часовника је 30.000 динара, а отпорност према свим спољним утицајима је врло мала, јер је познато да је Дарвил „народни“ сат.

О ВОЉУ И ЦВЕЉУ

Драги Забавнице,

Прочитао сам у „Забавнику“ да сте једном читаоцу одговорили на питање о цвећу, па вам се и ја обраћам са једном молбом: реците ми где могу да набавим књигу о воћарству и цвећарству?

Мато Томец, Лесковац

Најбоље је да се обратите Задружној књизи — продавница Београд, Маршала Тита 34, која је штампала и једну и другу књигу.

ДОБРО ИЗМИШЉЕНО

Молим те одговори ми на моје питање: да ли су сви јунаци Карла Маја — као Винету и други — измишљени. Ја сам у једном од твојих ранијих бројева читао да су то заиста измишљени јунаци. Али, ја сам читао и та дела и у њима се каже да је Карл Мај у ствари био Олд Шетерхенд, брат Винетуов. Молим те одговори ми ко је у праву?

Ерик Калински, Крива Паланка

Све је у књигама Карла Маја измишљено. Карл Мај је био Немац и није био у Америци пре него што је написао сва своја дела о Винетуу и Олду Шетерхенду. Тек касније кад је постао славан отпутовао је у Америку где га је једно индијанско племе прогласило за почасног поглавицу.

* УКРШЊЕНЕ РЕЧИ *

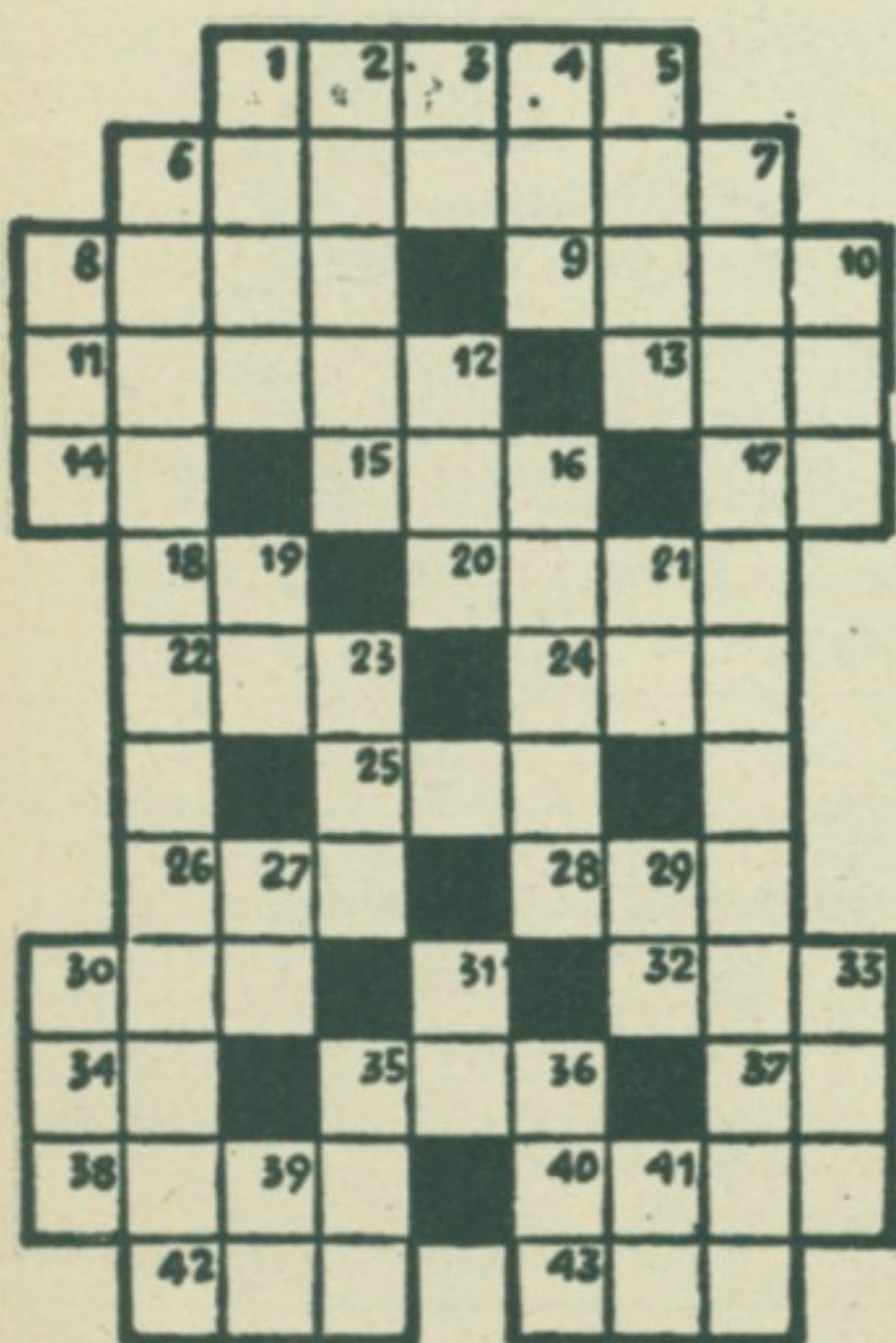
ВОДОРРАВНО: 1) познати француски сликар (Анри), 6) врста вишања, 8) личност из Дизнијевих стрипова, 9) организам, 11) река у Северној Америци, 13) вредности папира, 14) грчко слово, 15) врста папагаја, 17) упитна заменица, 18) домаћа животиња, 20) једна жита-

рица, 22) река у Индији, 24) грубо вунено сукно, 25) град у Француској, 26) личност из једне Шекспирове трагедије, 28) стара турска титула, 30) железница, 32) лична заменица, 34) хемијски знак за сребро, 35) јужно воће, 37) предлог, 38) италијански ренесансни песник (Торквато), 40) стари назив Ирске, 42) шанац, 43) град у Метохији.

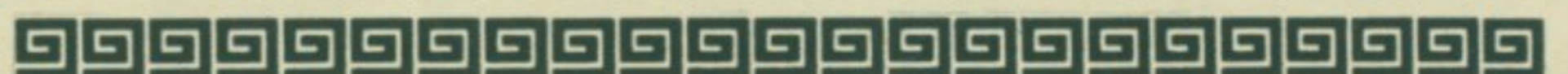
УСПРАВНО: 1) недостатак, 2) мелодија, 3) показна заменица, 4) острво у Јадранском мору, 5) кратак позоришни комад, 6) име и презиме нашег композитора („Златна рибица“), 7) име и презиме нашег књижевника („Вече на шкољу“), 8) енглески хуманист и државник (Томас), 10) орган чула вида, 12) народно коло, 16) планина у близини Београда, 19) лична заменица, 21) почетна слова азбуке, 23) поклон, 27) предлог, 29) неодевен, 30) јединица електричне снаге, 31) лична заменица, 33) скраћеница једне светске организације, 35) неупотребљен, 36) део животињског тела, 39) зачин јелу, 41) музичка нота.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРРАВНО: 1) Милтон, 6) дика, 7) Пек, 9) Ела, 10) перо, 11) ко, 12) корак, 13) ови, 15) ласо, 16) радио, 18) ПС, 19) Нил, 20) со, 21) оглас, 23) лт, 25) тле, 26) амор, 28) ки, 29) плажа, 30) уши, 32) арес, 33) Пива, 35) иње, 36) хемане.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Издаје и штампа »ПОЛИТИКА« Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. Текући рачун број 605-1-82-1 Поштански фак 124. Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају.

WALT
DISNEY

МИКИ

